

SPORT

NOIEMBRIE 1972

nr. 22

DINAMO STEAUA

2-1

CAMPIONATUL
S-A RELANSAT !

Duelul aprig dintre
DUMITRACHE și
CIUGARIN
simbolizează parcă
rivalitatea sportivă
dintre fruntașele
campionatului
nostru.

Foto: Ion MIHĂICĂ

În paginile 22-23

XV-le **FRANȚEI**
care va juca la
Constanța, în
compania echipei
ROMÂNIEI,
prezentat în
cîteva imagini.

TINERETUL S CU FAPTE DE R GLORIOSUL J

PROLETARI DIN
TOATE ȚĂRILE.
UNIȚI-VĂ!

SPORT

Nr. 22 (333)
NOIEMBRIE
1972
ANUL XXV

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NATIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 40 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei».

Abonamentele pentru
străinătatea, prin:
«LIBRI», P.O.B. 134-135
telex 225
București — ROMANIA

43 806

Au rămas mai puțin de 40 de zile pînă la sărbătoarea ce se va înscrie — pe drept cuvînt — cu litere de aur în istoria contemporană a României. Aniversarea unui sfert de veac de la proclamarea Republicii — eveniment de seamă, care se prefigurează ca un moment al bilanțului și perspectivelor, al confruntării cu împlinirea etapei străbătute și, totodată, cu exigențele următoarei etape — este întîmpinată de harnicul nostru popor în haine de lucru, într-un climat fecund de muncă și creație. Sub semnul hotărîrii unanime a oamenilor muncii din toate sectoarele de activitate de a consolida și amplifica succesele dobîndite pînă acum, de a înfăptui amplul și cutedătorul program elaborat de Conferința Națională a partidului, în întreaga țară continuă cu însuflețire — la dimensiuni fără precedent — marea întrecere socialistă pentru îndeplinirea cincinalului înainte de termen și, prin aceasta, pentru realizarea unui nou și însemnat progres pe calea edificării societății socialiste multilateral dezvoltate. Pretutindeni, în uzine, în fabrici, pe șantiere, în laboratoare, în institutele de cercetare se lucrează cu spor, oamenii se întrec cu timpul, gîndind mai mult și acționînd mai temeinic pentru sporirea continuă a eficienței activității economice, valorificarea superioară a tuturor resurselor existente, utilizarea intensivă a capacităților de producție, scurtarea duratei de execuție a noilor obiective, modernizarea tehnologiilor de fabricație, reducerea prețului de cost și îmbunătățirea calitativă a produselor, întărirea spiritului gospodăresc, împotriva risipei în orice domeniu. Acestor preocupări susținute în industrie și în cercetarea științifică le corespunde, în mod firesc, o intensă încordare a puterilor, o vastă mobilizare a tuturor forțelor din agricultură pentru strîngerea, transportul și depozitarea recoltei, pentru încheierea arăturilor și însămînțărilor de toamnă.

Puternica emulație din aceste zile premergătoare jubileului Republicii este, în mod firesc, caracteristică și mișcării sportive. Tineretul sportiv al țării întîmpină marea aniversare de la 30 Decembrie cu noi și remarcabile succese atît la locurile de muncă, cît și pe terenurile de sport, cu contribuții de preț în bătălia pentru strîngerea recoltei și în vasta acțiune națională pentru economii, cu însemnate realizări în amenajarea și întreținerea bazelor sportive, cu o participare numeroasă și entuziastă la competițiile organizate în cinstea apropiatului jubileu.

APRECIATI LA LOCURILE LOR DE MUNCĂ

Pe măsura apropierii celei de a 25-a aniversări a proclamării Republicii ritmul întrecerii socialiste crește în intensitate, iar colectivele unităților industriale raportează succese de seamă în producție, importante depășiri ale cifrelor de plan și mari economii, care nelezesec drumul pentru înfăptuirea înaltului angajament patriotic luat în fața partidului: **CINCINALUL — ÎN PATRU ANI ȘI JUMĂTATE!**

La Combinatul siderurgic din Hunedoara — unde întrecerea socialistă se desfășoară, simbolic spus, la înalta temperatură a cuptoarelor — producția globală obținută peste plan în primele 10 luni ale anului s-a ridicat la 73 milioane lei. Siderurgistii hunedoreni au realizat suplimentar 18 000 tone fontă, 23 000 tone oțel, 30 000 tone laminate. Printre cei mai vrednici muncitori de aici se înscriu și fotbalistii Vasile Ghebre, Valer Mercureanu, Moise Iustin și Barbu Nistor, voleibaliștii Constantin Ionită, Dumitru Botău și Ioan Covaci.

Cu peste 68 milioane lei a depășit planul producției marfă pe primele 10 luni ale anului și colectivul Grupului industrial de petrochimie din Ploiești. Din acest mare colectiv de muncă fac parte și numeroși sportivi, care își aduc o contribuție deosebită la îndeplinirea exemplară a sarcinilor de producție. De multă stimă se bucură, de pildă, operatorul chimist Jan Stoichescu, de la instalația de anhidridă ftalică, secretar al organizației U.T.C. din secție și jucător de bază în echipa de fotbal Chimia Brazi (în divizia C), autor al unei valoroase inovații care aduce economii anuale de 100 000 lei. Deosebit de apreciați pentru modul cum lucrează sînt și fotbalistul Ion Oprea și handbalistul Constantin Florică, ambii operatori chimiști la instalația de polietilenă, precum și handbalistul Constantin Gherghiceanu, operator chimist la stația pilot, proaspăt absolvent al școlii profesionale.

Însemnate depășiri ale sarcinilor de plan — printre care 25 700 000 lei la producția globală și 12 200 000 lei la producția marfă — a raportat și colectivul Fabricii de rulmenți din Birlad. În acest efort comun al harnicului colectiv birladean sînt însumate și energiile, măiestria sportivilor metalurgiști — rugbiști, fotbaliști, voleibaliști — prezenți pe întregul flux de fabricație al rulmenților. Printre evidențiații de la secția forjă se află arbitrul de fotbal Dumitru Nichifor, rugbystul Marin Rainea, atletul Ion Voinea, voleibalistul Gh. Petrea și antrenorul de volei Gh. Tănase. Lor li se adaugă fotbalistul Gh. Apostu, de la strungărie, ca și cunoscutul arbitru de fotbal Nicolae Rainea, de la atelierul de turnătorie. De altfel, acesta din urmă, împreună cu tehnicianul George Giurăscu, lucrează la un dispozitiv de separare a alamei de zgură, inovație care va aduce fabricii economii anuale de peste un milion lei. Și aceasta nu-i prima, ci cea de a 14-a inovație a maestrului principal Nicolae Rainea...

SPRIJIN PREȚIOS LA STRÎNGEREA ȘI DEPOZITAREA RECOLTEI

În această toamnă atît de dificilă prin abundența precipitațiilor, pe ogoarele țării și-au făcut remarcată prezența — într-un mod foarte activ și util — numeroși tineri sportivi, care depunînd un efort generos, au dat lucrătorilor din agricultură un ajutor prețios la strîngerea și depozitarea roadelor cîmpului.

Studentii Universității timișorene, de pildă, au ajutat la strîngerea porumbului de pe ogoarele fermei Cenad 10 a I.A.S. Sînnicolaul Mare și de pe cele ale I.A.S. Șag-Timișeni. În această acțiune patriotică s-au distins prin hărnicia dovedită studenții sportivi Gh. Preoteasa și L. Mișan (rugby), H. Schrauer, V. Timpu și I. Gauck (handbal), I. Șchiopu, M. Bojin și M. Dașcu (fotbal), precum și jucătoarele de handbal Nadire Ibadula, Georgeta Prundaru, Virginia Stamatopol, Ileana Stefan și Tereza Viuzac.

Sportivii și antrenorii clubului Dinamo Brașov — printre care antrenorul emerit Ion Racoviță, campioanele balcanice și naționale Judith Gohn-Dibar și Elena Bășa, multipla campioană națională la schi Marcela Leampă și campionul european de box (tineret) Alexandru Turei — au contribuit la rîndul lor, la scosul și încărcatul sfeclei de pe ogoarele C.A.P. Sînpetru. La baza de recepție din Tîrgoviște au lucrat la depozitarea porumbului luptătorii clubului sportiv orășenesc, din grupul cărora au făcut parte vicecampionul balcanic Ion Iatagan, campionul internațional al României Petre Tarbă și multiplul campion național Gh. Pătrașcu, iar pe tarlalele C.A.P. Strejnic au ajutat la strîngerea porumbului activiștii C.J.E.F.S. Prahova și sportivii clubului Petrolul.

SPORTIV ÎNTÎMPINĂ MARCABILĂ HĂRNICIE BILEU AL REPUBLICII

ACIUNI DE MUNCĂ PATRIOTICĂ PENTRU AMENAJAREA DE NOI BAZE SPORTIVE

Pe întreg cuprinsul țării, răspunzând unor necesități stringente, numeroși tineri iau parte la acțiunile inițiate de organizațiile de tineret, sindicale și sportive pentru amenajarea de noi baze sportive pe lângă întreprinderi, instituții și școli, în cartiere, la sate.

Astfel, prin strădaniile tinerilor din uzina bucureșteană «Grivita Roșie», care au muncit cu însufletire în orele lor libere, a fost mărit terenul de fotbal din Parcul Copilului și s-au amenajat spații pentru tenis. Cu o investiție minimă, muncitorii de la C.F.R. Triaj și-au construit o popicărie.

Prin eforturile a sute de oameni, tineri și vîrstnici, se apropie de sfîrșit amenajarea terenului asociației de cartier «Pajura» din București. Tot în Capitală, prin munca patriotică a tineretului se realizează o impunătoare bază sportivă la Străulești.

Din inițiativa unor nimoși activiști voluntari ai asociației sportive Pétrolistul — Scheia Cimpina și prin munca depusă în orele libere de salariații schelei a fost acoperit un vechi bazin de înot în aer liber, care va fi dat în folosință în cinstea aniversării Republicii.

În satele județului Argeș, prin munca patriotică a cetățenilor — care au răspuns chemării lansate de comuna Pechea, din județul Galați — s-au realizat în acest an 160 terenuri simple, portucuri de gimnastică și alte amenajări sportive.

PARTICIPARE ENTUZIASTĂ LA COMPETIȚIILE CONSACRATE MARII ANIVERSĂRI

Cu prilejul apropiatei aniversări a proclamării Republicii, în toate județele țării au loc numeroase competiții sportive sau diferite alte manifestări cu caracter sportiv, care se bucură de o largă și entuziastă participare.

Duminică trecută, la București, în împrejurimile stadionului «23 August» s-au desfășurat finalele pe municipiu ale Crosului de masă «Cea de a 25-a aniversare a Republicii». Peste 4 000 de concurenți s-au prezentat la startul acestor finale, care au înregistrat un frumos succes.

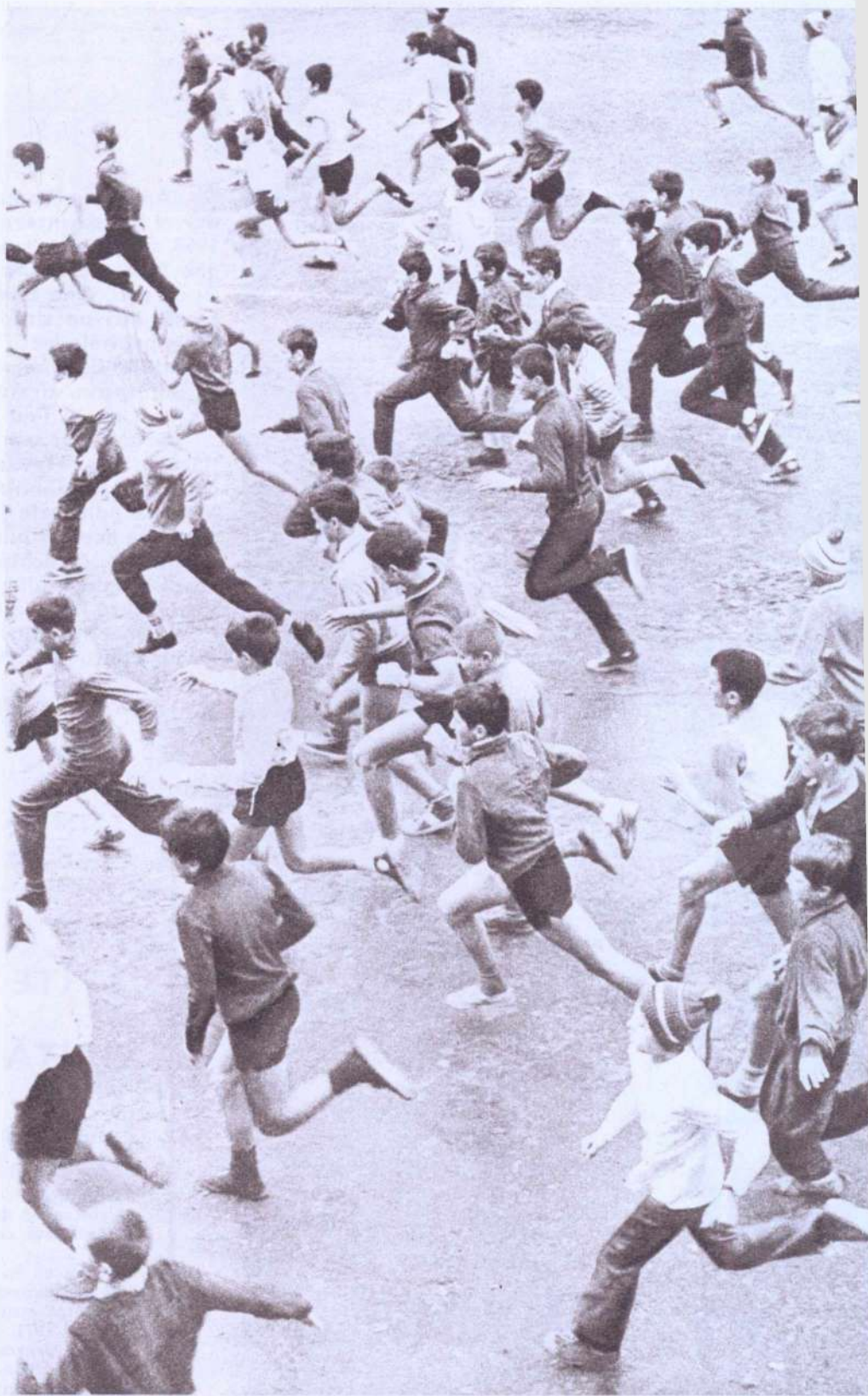
Mai mult de 2 000 de tineri din orașele și satele județului Suceava au reunit, de asemenea, finalele «Crosului fetelor», competiție de masă la reușita căreia au contribuit toți factorii locali cu atribuții în domeniul sportului.

Zalău a cunoscut și el o mare sărbătoare sportivă, prilejuită de desfășurarea finalelor «Cupei agriculturii sălăjene», la startul cărora s-au aliniat reprezentanții celor peste 10 000 de tineri și tinere participanți la fazele preliminare.

Numeroase competiții de volei, tenis de masă, box, baschet, popice și trîntă au fost sau urmează a fi organizate și la Galați în cinstea jubileului Republicii.

Cu prilejul apropiatei aniversări, organele sportive din județul Bistrița-Năsăud pregătesc câteva acțiuni de anvergură în direcția popularizării sportului, printre care și o interesantă expoziție reflectînd realizările mișcării sportive din acest județ.

Și la Craiova se preconizează deschiderea unei expoziții de fotografii și trofee intitulată «Sportul doljean în anii Republicii».

Întreceri animate, într-o atmosferă specific tinerească, la finalele pe municipiul București ale Crosului de masă «A 25-a aniversare a Republicii».

Una din competițiile de masă, organizate în județul Vilcea în cinstea apropiatului jubileu al Republicii a fost «Cupa creștenilor», care a reunit tineri sportivi din 7 comune. Fotografia înfățișează un aspect din timpul partidei de handbal dintre echipele feminine Spicul Sutești și Avîntul Amărăști.

sportivi români
altfel de cum îi cunoaștem

ANA ENE

„Îmi propun
la Grenoble,
campioană a

Ana Ene-Pascu... Nume cu sonoritate în scrima autohtonă, dar și în cea internațională. Lansată pe planșele de floretă în anul 1958, sub ochii scrutători ai regretatului antrenor care a fost Gheorghe Man, pe atunci maestru de arme la Școala sportivă nr. 1 din București, Ana Ene-Pascu avea să realizeze o ascensiune spectaculoasă, într-un timp record: campioană de junioare, după doi ani de la primele lecții la manechin, apoi participantă la Campionatele mondiale de tineret de la Cairo (1962), unde s-a situat pe locul 4, și, un an mai târziu, campioană mondială de tineret, la Gand. Un vis pe care și l-au împlinit puține floretiste din generația ei.

Drumul în familia senioarelor a fost la fel de fructuos: medaliată cu aur (Havana), argint (Ankara) și bronz (Montreal) la trei campionate mondiale, în întrecerea pe echipe, locul III, consecutiv, în două ediții ale J.O. — Ciudad de Mexico și München. În completarea acestui bilanț convingător — locul I în «Cupa campionilor europeni», cu echipa Steaua, la edițiile din 1968, 1971 și 1972 și laureată a Minsk-ului, 1970, un veritabil campionat continental individual și în fine, la Viena, în cea mai dramatică dintre finalele unui campionat mondial, baraj cu Marie Chantal Depetris-Demaille și Ildiko Rejtő pentru prima treaptă a podiumului...

CARTE DE VIZITĂ

Născută la 22 septembrie 1944
la București.

Înălțimea 1,64 m.

Greutatea 60 kg.

Profesoară de educație fizică.

Căsătorită cu dr. Alexandru
Pascu.

Activează în cadrul clubului
Steaua București.

Maestră emerită a sportului
din anul 1971.

A fost prezentă în activitatea
competițională internă și internațională,
neîntrerupt, din anul
1961.

S-a inițiat în floretă la Școala
sportivă nr. 1 București cu re-
gretatul antrenor Gheorghe
Man.

Actualul ei antrenor — Andrei
Vilcea.

PASCU

n 1974,

levin

ii"...

Un reportaj de strictă actualitate ne obligă să o înfățișăm cititorilor revistei pe Ana Ene-Pascu în cel puțin trei ipostaze: sportiva (florețista), profesoara de educație fizică și soția fostului... scrimer, floretist și el, firește, dr. Alexandru Pascu. Dați-mi voie să mă abat de la ordinea amintită și să vi-o prezint mai întâi pe apreciați noastră sportivă în ultima ipostază enumerată.

... Acasă la familia soților Pascu din șoseaua Colentinei nr. 20. Locuiesc într-un apartament modern, mobilat sobru, dar cu mult gust. Vizită inopinată din dorința de a-i da un caracter cât mai natural, cât mai firesc.

Ne deschide sportiva, puțin jenată, cu reproșurile de rigoare adresate și reporterului și fotoreporterului. Apare, însă, dr. Pascu, care, întotdeauna, spirital, găsește soluții pentru a trece

Cu floretă și plastron și cu ultimul... argument al anului 1972, care demonstrează marea ei clasă: medalia de aur a concursului internațional de la Ankara...

Acasă, în puținele momente de destindere, împreună cu soțul ei, apreciatul medic «ORL-ist», Alexandru Pascu, fost coleg de probă și acum — fericită împlinire — tovarăș de viață.

de acest «punct mort» al situației. Atmosfera devine destinsă, gazdele se arată a fi excelenți amfitrioni. Dialogurile se realizează spontan, au cursivitate. Atmosfera este antrenantă...

În esență, Ana Ene recunoaște că, după floretă, Alexandru Pascu reprezintă cea de a doua «pasiune a sa», că în preajma fostului coleg de sport — floretist inițial la Petrolul Ploiești, după aceea, în vremea studiilor, la Cluj, la Știința — se simte mai în siguranță, parcă mai puternică. În paranteză fie spus, dr. Pascu nu este un Hercule; dimpotrivă, un bărbat de talie mijlocie, dar el are o deosebită delicatețe, degajă o deosebită seninătate din toată ființa sa, care îi conferă, pe lângă un aer agreabil, o infinită forță. Se cunosc din 1965, s-au studiat mult, au realizat o anumită adaptare psihologică și, firește, după aceea, în 1969, au întemeiat un cămin. Este un cămin solid, alimentat nu numai de o tandrețe delicată, ci și de o prețuire sinceră, nedisimulată. Dr. Pascu își asistă deseori soția la concursuri, o ajută cu sfaturi, îi temperează uneori nervii, participă integral la bucuriile și suferințele ei. Cite femei nu și-ar dori un asemenea tovarăș de viață?

Tiberiu STAMA

Foto: Ion MIHĂICĂ

Cu gândul la viitoarele confruntări de pe planșe... Göteborg 1973 și, mai ales, Grenoble 1974.

Două instantanee immortalizate după tot atâtea pagini de istorie a scrimel românești: la sosirea de la Ciudad de Mexico (1968) și München (1972), ediții ale J.O., în care floretistele noastre fruntașe și-au confirmat valoarea și constanța — medalii de bronz. Ana Ene Pascu (x) a fost prezentă la ambele evenimente sportive.

Ana ENE PASCU

.. Sala de scrimă a Școlii sportive nr. din calea Victoriei. Ce ciudat, dar și ce frumos: instituția în care fetița de ieri, cu păr buclat și cu ochi mari albaștri, a deprins tainele floretei, este acum locul ei de muncă. Profesoara de educație fizică Ana Ene-Pascu lucrează cu cei mai mici dintre mușchetari. Are patru grupe de prichindei pentru care lama de floretă reprezintă deocamdată o mare necunoscută. Noțiunile de quartă, quintă, sextă par și ele străni într-un vocabular încă neformat. Dar peste ani, cine știe? Profesoara, maestra de arme este răbdătoare cu elevii ei, le explică pe îndelete fiecare frază de scrimă, repetă cu ei, îi dirijează, le insuflă curaj și încredere. Nu-i deloc ușor drumul spre performanță. Dar, dacă ai alături o profesoară de talia Anei Ene-Pascu, să fi sigur că vei reuși să-l străbați pînă la capăt!

... Pentru o maestră emerită a sportului, modalitatea de a se pregăti zilnic este firească. Altfel, chiar la 28 de ani există riscul să fii oricînd depășită. Ana Ene-Pascu dorește, însă, să rămînă în prim-planul performanței, titulară în echipa campioană a țării, Steaua și totodată în locul reprezentativ pe care, în mod obiectiv — cu foarte mici pauze — nu l-a părăsit de un deceniu.

Este fără îndoială o muncă de Sisif. Dar cînd îți place sportul, eleganța tehnică a floretei, parcă eforturile le suportă mai ușor. Ana Ene-Pascu s-a dăruit scrimii și această mare pasiune a ei cere, desigur, o împlinire:

— Îmi doresc un titlu de campioană a lumii și la senioare... Am trecut pe lingă el, în 1971, la Viena, nădăjduiesc să nu-l scap în viitor.

— Viitorul ar putea să însemne Göteborg 1973?

— Nu știu ce să zic. Cred mai degrabă că acest vis mi-l voi realiza abia la Grenoble, în 1974.

Pînă la Grenoble mai este, desigur, o cale lungă. Dar cine o cunoaște bine pe sportiva Ana Ene-Pascu poate intui că acest vis al ei ar putea deveni miine o realitate...

1. Dumitrache marchează un gol superb, «liftind» cu capul un balon central de Deleanu. A fost golul victoriei în acest derby apreciat (Dinamo—Steaua 2-1). (Foto: D. Neagu)

2. Un coechipier ratează, sau Răducanu respinge în extremis? Cert este că, Octavian Ionescu, își exprimă dezamăgirea, patetic, ținându-se cu mâinile de cap. (Sportul studențesc—Rapid 1-1). (Foto: I. Mihăică)

3. Nu este o grămadă de rugby, ci o fază «fierbinte» la poarta lui Vidac (Farul—U.T.A. 1-1). (Foto: V. Onesa)

4. Roșu și Cassai l-au întrecut pe Tonca, dar mai repede decât toți trei a fost portarul Ion Gabriel care reține mingea (F.C. Argeș—Jiul 2-0). (Foto: T. Macarschi)

Încet, încet, cu o etapă disputată și la mijloc de săptămână, campionatul a intrat în ultima turanță a turului. S-au scurs 12 etape (în restanță, din motive obiective, doar S.C. Bacău și C.F.R. Cluj care și-au aminat jocul lor) și clasamentul se prezintă ca o armonică strânsă, cu distanță relativ mică (4 puncte) între locul 1 și... 13.

Ultimele jocuri au relevat pretențiile îndreptățite la șefie ale celor «două mari», Steaua și Dinamo, ca și efervescența din subsolul clasamentului, acolo unde C.S.M. Reșița și Sportul studențesc încearcă să demonstreze că resemnarea nu se poate cuibări în taberele lor. Și

INCERTITUDINEA ÎNCĂ PERSISTĂ...

tot ultimele etape au demonstrat că eclipsa de formă a lui «U» Cluj este un fenomen care depășește sfera unei simple întâmplări.

S-a spus, și poate pe bună dreptate, că incertitudinile din clasament trădează de fapt o nivelare, în jos, a calității fotbalului nostru, la această oră. Iar «suspensul» conferit de această stare de lucruri, nu poate reprezenta decât o consolare neindestulătoare. Totuși, jocul de bună calitate oferit de protagoniștii Steaua și Dinamo tinde să infirmе această teorie. Să fie Steaua și Dinamo «telegari» campionatului, în stare să «întindă» plutonul în etapele următoare?

MIRCEA LUCESCU

„Familia de p ni ca e

Acum, când un sezon oficial s-a încheiat cu rezultate relativ modeste în contul naționalei noastre, când deasupra calificării pentru turneul final C.M. 1974 stăruie un semn de întrebare îngroșat de demonstrațiile, indirecte, de virtuozitate ale echipei R.D. Germane, când o campanie amplă, de presă dorește să foreze în existența reprezentativei noastre pentru a răzbate pînă la simburile de adevăr în stare să explice regresul, ne-am adresat și noi unui component de marcă al echipei naționale, celui mai vechi și mai autorizat dintre ei: căpitanul «tricolorilor», Mircea Lucescu. Răspunde la solicitare cu zîmbetul său total, de om inteligent, zîmbetul acela care dacă se șterge pe față, rămîne, oricum, în privire. Cirlionții, la locul lor, dar sub «croche-coeur-ub» cu care sfidează orice duel aerian, descopăr, parcă, o cută necunoscută. Îl observăm atent pe căpitanul acesta al unei echipe la răscruce de vînturi, dintre care unul șueră ușor, cu iz de panică. Mircea ni se pare grav, dar nu și timorat.

— Slatem într-un punct cînd perspectiva naționalei nu este, deocamdată, foarte clară. Înainte de a vorbi despre prezent și viitor să derulăm firul de la capătul lui, să facem puțină istorie necesară, cu riscul de a mai spune cîte ceva care, probabil, s-a mai spus și cu alte ocazii. Avem nevoie de o viziune netrunchiată despre povestea naționalei noastre și de aceea te-am solicitat pe dumneata, aici, să auzim din gura unui actor al fotbalului nostru reprezentativ, cauzele grandorii și micilor sau marilor agonii ale naționalei. Invitația noastră la sinceritate și curaj, ni se pare superfluă...

— Eu sînt un fel de intrus în actualul lot reprezentativ. Sînt o ștafetă, dacă vreți, între două generații, pentru că am jucat într-o echipă care murea sub gloanțele lui 1—7 la Zürich, 0—6 la Budapesta și 0—3 la Lisabona, pentru a fi transferat, apoi, în formația de pe Wembley, la acel 1—1 în compania campioanei mondiale. Era la 15 ianuarie 1969 și eu, care aveam un punct de referință, mi-am dat seama, poate mai grabnic și mai bine decît toți, că se născuse o nouă echipă. Ajunsesem la Londra, după un turneu neconcludent, minat de un eșec în Belgia, și se înfiripase zvonul, că scaunului profesorului

Angelo Niculescu i s-a frînt un picior. Antrenorul nostru nu avusese rezultate spectaculoase pînă atunci, participase chiar la înfrîngerea de la Lisabona, dar nominalizase pentru turneul acesta, care trebuia să se încheie pe Wembley, vreo opt băieți ce jucaseră împreună, cu un an-doi în urmă, în echipa reprezentativă de tineret. Era singurul element-surpriză cu care spărsese un șablon ruginit. Profesorul era trist în ziua aceea, pentru că experimentul său teoretic era amenințat. Era conștient că foamea de rezultate îl poate devora și se simțea, probabil, înaintea meciului de pe Wembley ca Napoleon la sfîrșitul bătăliei de la Waterloo. A intrat în cabină și ne-a spus doar atît: *„Jucăți băieți în așa fel ca să nu vă faceți de ris”*. Noi aveam un bulgăre de gheață pe șira spinării și în gîtle, o gheară, care ne ținea strîns. Eram toți niște băiețandri care abia trecuserăm de 20 de ani. Eram în pericol, mi-am scrutat mai bine colegii și am simțit la un moment dat, pentru prima oară, în cabina noastră, o forță morală colectivă, o putere care se alimenta, în primul rînd, dintr-o criză teribilă de orgoliu. Se infiripase între noi un jurămintă tacit că nimic nu este prea scump și prea greu dacă îl vom sacrifica pe altarul demnității noastre. Mai întii, nu trebuia să

ne facem de ris! Și am descins în «templul fotbalului» și am calculat fiecare pasă ca să nu-și greșescă ținta, și am numărat fiecare minut ca să scăpăm cu bine din încercarea aceea «demonică». Iar după 90 de minute, noi, băieții, de frica de a nu fi zdrobiți, inventasem ceea ce mai tîrziu a fost botezat cu un cuvînt hulit: temporizarea. Pasam și iar pasam pentru a nu ceda balonul adversarului, jocul avea și o tentă estetică, din circulația aceasta neîntre ruptă brodată pe o tehnicitate superioară, iar din talentul și ambiția noastră se născuse reflexul de a nu plimba mingea cu un scop strict destructiv. Așa, din simbioza între spiritul de conservare și dorința de afirmare, s-a săurit o echipă care patru ani de zile a reabilitat virtos palmaresul fotbalului românesc. Iar Angelo Niculescu, acolo, pe Wembley, a stat pe bancă și și-a zis, desigur, că pe calitățile și defectele acelei echipe nici nu se poate greșa o altă tactică, dacă vrem să ne înfruntăm de la egal la egal cu corifeii fotbalului.

— Și după aceea?

— În noi se înrădăcinase conștiința că putem suporta dueluri cu orice adversar, găsiserăm și armele adecvate. A urmat calificarea pentru Mexic, performanță fără precedent în soccerul românesc și

Wembley trăiește, noi nu are interes să fie destrămată!“

Foto: Dragoș NEAGU

linia porții de un fundaș albanez, la scorul de 2—0. poate acum, aceste rinduri nu ar mai fi văzute niciodată lumina tiparului. În sfârșit, cauzele regresului nostru le-aș grupa astfel: după acumulări meritate la un moment dat, selecționabilii au căzut într-o stare de automulțumire, «revoluționari» de pe Wembley «s-au imburghezit», dacă imi este permisă analogia. Forța noastră fusese una colectivă, morală în primul rînd, ne înfrățisem pentru a dovedi că putem răsturna ierarhii prestabilite. Pe parcurs s-a tocit parcă entuziasmul, cota de sacrificii personale s-a diminuat, s-a alterat puțin și spiritul de grup, căci băiețandrii au crescut, au devenit bărbați, nu mai mergeau împreună la spectacole, se salutau doar politicos cu soția la braș și cu cealaltă mină pe minerul căruciorului. Nu e nimic condamnat în toate acestea, dar este o stare de fapt, pe care trebuie să o constatăm. Apoi, consider că nu s-a făcut totul pentru a evita orice rabat la formula de echipă. Un Dumitrache nu trebuia să se piardă, zic eu, momentan, nu trebuia lăsat să parcurgă această involuție. O echipă care ar mai fi avut nevoie de primeniri autentice nu a găsit rezerve de aceeași calitate umană, pentru că cei perindăți pe la lot s-au plictisit repede, nu au avut ambiția să-și depășească titularii, nu au trăit pe aceeași lungime de undă cu nucleul Wembley. Domide, de pildă, l-am simțit tot timpul apatic. Tătaru, pe care noi, băieții l-am adus la lot, revendicându-l, s-a autoexclus pentru că antrenamentul său invizibil e în mare suferință. Acum l-am cerut și pe Boc, s-a aprobat retitularizarea lui, dar nu am vrea să dezamăgesc și el. Un alt motiv ar fi restructurarea din mers, nefondată, a tacticii care ne-a consacrat, aplicându-se o imixtiune de orientare ofensivă, fără să fi găsit elementele adecvate ca să susțină un fotbal șocant.

— Se vorbește mult de inferioritatea noastră fizică față de fotbalul de elită.

— Este un fenomen obiectiv care nu-și poate găsi rezolvarea bătînd din palme. Poate o generație sau două vor șterge acest decalaj, pentru că totul pornește de la ansamblul fotbalului la nivel de copii și juniori.

— Dumneata, Mircea Lucescu, mai crezi în calificarea noastră pentru München?

— Cine nu crede în ea, nu are ce căuta la echipa națională. Noi am trăit pînă acum CREZIND și astfel am ajuns să escaladăm platoul mexican. Cum, necum, nucleul Wembley s-a păstrat pînă în momentul de față intact, iată-l și pe Dumitrache revenit lângă noi. Există iarăși premiza unei unități absolute, dar ea nu trebuie interpretată aritmetic. Este necesar să ne reamintim de unde și cum am plecat, să ne mobilizăm ca și înainte, să stringem iar din dinți pentru a da cu succes marile bătălii din primăvară. Avem nevoie de o stare de spirit inițială și de credit total. Calificarea se va hotărî în mai 1973, la Tirana. Ar fi normal și ar fi posibil, ca echipa născută sub canonadele lui Bobby Charlton Peters și Hunt să-și încheie cariera frumos, printr-o nouă calificare în campionatul mondial, spălînd păcatele ei și ale altora. Avem pentru aceasta nevoie de liniște și de un turneu bine organizat în această iarnă, pentru a putea șlefui armele noastre în condiții de experiment. Dar, repet, ne trebuie liniște și încredere într-un moment greu. Decapitarea unuia și înălțarea unui soclu altuia, nu ar fi decît o lovitură de grație pentru familia noastră. Cine vrea să ne ajute, în primul rînd, nu trebuie să ne destrame.

— Indiferent de rezultatul campaniei 1973, în care crezi, afirmînd că nu ești singur în optimismul dumitale, cum vezi echipa națională de mîine?

— În culori frumoase. Vin după noi Muțescu, Roznai, Dobrău, Bolóni, Hajnal, Sameș, băieți foarte înzestrați. După părerea mea, ei ar trebui înglobați într-o echipă de tineret căreia să i se asigure un program masiv de meciuri cu echipe puternice. Și ar mai trebui ca cineva să le amintească acestor veleitari că nucleul Wembley a obținut, totuși, performanțe care îi obligă, și că el a dăinuit și s-a încununat o vreme cu lauri, pentru că fiecare băiat era foarte bun prieten cu celălalt. Fără acest sentiment, fotbalul nostru nu poate izbîndi.

Ion CUPEN

o evoluție cred eu, remarcabilă, în prima scenă a fotbalului mondial. Am avut ghinionul unei repartizări dificile, prin tragerea la sorți, în seria foarte grea găzduită de Guadalajara. Observatori competenți din toată lumea au apreciat jocul echipei noastre, găsind cuvinte de laudă și pentru viclenia temporizării. Din păcate, acest moment de vîrf, care trebuia să însemne startul solid pe un drum mereu ascendent, a rămas doar punctul culminant al traseului nostru, intrucît de atunci noi nu am mai reeditat comportarea din Mexic. De ce? Echipa de pe Wembley, la întoarcerea în țară, a suferit primul șoc, culegînd mai multe reproșuri decît laude. Băieții au considerat cu toții că răsplata spirituală era sub nivelul dăruirii lor și așa s-au clătina serios niște percepțe etice flurite în subconștient. A urmat o cădere perceptibilă, meciul pierdut în Olanda cu 2—0 a fost o mostră semnificativă, dar am putut să ne mobilizăm din nou pentru campionatul european care se apropia. Rezultatele se știu, am cîștigat seria, dar ne-am împotmolit în cele din urmă, în triplul meci contra Ungariei. Cauzele ar fi trei la număr: 1. atmosfera exagerată de supraîncredere după prima întîlnire, în tabăra noastră comentîndu-se doar proporția victoriei în partida

retur de la București. În cabina «tricolorilor» nu se vorbea, de altfel, decît de 3—0; 2. războiul psihologic manevrat abil de adversari, falsa lor detașare de importanța evenimentului, care au sfîrșit prin a ne timora: să ne amintim cum echipa lor a descins la Belgrad doar cu cîteva ore înaintea meciului, afișînd o pseudo-liniștire deconcertantă, nemaivorbind de șicanele lui Zambó în meciul de la București care, atunci cînd nu avea mingea, se interesa insistent și cu voce tare de adresa unui magazin de unde ar fi vrut să-și procure ceva, chipurile, mai important decît miza jocului; 3. o eclipsă de inspirație pe banca conducerii tehnice care, în al treilea joc, l-a preferat pe Domide în locul unei extreme autentice ca Florian Dumitrescu, cînd accidentarea lui Dembrovski devenise certitudine. De atunci, cronologic, a început declinul nostru.

— Cele trei cauze sînt suficiente ca să explice eșecul?

— Eșecul nostru de moment, da. Declinul general are însă rădăcini mai adînci și voi încerca să le dezvălui cu următorul amendament: fotbalul este un joc guvernat de o doză obiectivă de relativitate. Dacă Neagu marca la Belgrad înaintea adversarilor, dacă șutul lui Sătmăreanu nu ar fi fost blocat pe

HAJNAL

fotbalistul Joly - jocker

Numele mureșeanului Iuliu Hajnal se înscrie anul acesta pe lista unor recorduri, puțin obișnuite în fotbalul nostru. A fost selecționat — începând cu meciul împotriva Italiei — pentru toate cele patru întâlniri ale reprezentativei noastre, a evoluat în numai două dintre acestea, pe posturi diferite și a jucat, totuși, la un loc, mai puțin de o repriză, timp în care a înscris și un gol.

În vîrstă de numai 21 de ani, dar posesor al unor remarcabile calități sportive și specific fotbalistice, care-l impun drept unul dintre jucătorii cu accentuate tendințe spre universalism, Hajnal face parte din grupul — încă destul de restrîns în prezent — al «candidaților» cu certe posibilități și șanse la consacrare.

S-a născut la 30 august 1951 în comuna Suplacu pe Barcău din județul Bihor. Doi ani mai târziu, însă, micul Iuliu se stabilește, odată cu transferul profesional al părinților, în Tg. Mureș, orașul de care se vor lega, după aceea, toate năzuințele și împlinirile sale, începînd din anii primei copilării, continuînd apoi, pas cu pas, pe drumul viitoarelor afirmări sportive, pînă astăzi. La 14 ani — etate la care alții încă nici nu pășesc pragul junioratului — Hajnal joacă într-o echipă de seniori, în Divizia C, la Medicina Tg. Mureș, sub îndrumarea antrenorului I. Bociardi. Trece, în următorul an, la A.S.A. pe o treaptă competițională superioară, după care în 1968 debutează în prima divizie a țării, în întâlnirea cu Rapid București. Avea pe atunci 17 ani neîmpliniți și o promițătoare carieră sportivă în față. Și din acel moment, al primei mari împliniri, satisfacțiile se adună treptat însumînd, într-o enunțare statistică, un număr impresionant de 70 selecționări în reprezentativele naționale ale țării: 56 în echipa de juniori, 12 în echipa de tineret și două în aceea de seniori; acestea din urmă în cursul acestui an.

Așadar, 1972 ar putea fi considerat în biografia sportivă a lui Iuliu Hajnal, pe drept cuvînt, anul fericit al unui început de consacrare. Cele 15 minute jucate ca atacant în meciul cu Italia, cînd a realizat și golul nostru egalizator, ca și evoluția plină de culoare, ca mijloc, din ultimele 25 de minute ale partidei cu Austria, reprezintă incontestabil un prim succes pe calea unei afirmări depline. La acestea mai trebuie adăugat și locul cucerit în echipa campionatului, ediția 1971-1972, la capătul a 30 de

etape, care au însemnat un reușit examen al valorii și constanței. Ca fotbalist, Hajnal face parte din acea categorie puțin numeroasă a celor apți să joace, la fel de bine, oriunde este nevoie într-o formație: de la portar la extremă stîngă; un fel de Joly-jocker.

Dar dincolo de obligațiile terenului de sport? cu ani în urmă Iuliu Hajnal a terminat școala profesională, devenind mecanic auto. Acum se pregătește cu multă ambiție să urmeze școala de maeștri. Este căsătorit, are un băiețel de doi ani și două mari dorințe pentru viitor: 1. să devină unul dintre titularii primei noastre reprezentative și 2. Hajnal-junior să ajungă cîndva tot fotbalist și să-l întrecă pe... Hajnal-tatăl.

Mihai IONESCU

culisele campionatului

• Început de noiembrie. Etapa a noua. Sport Club Bacău face a doua deplasare consecutivă, de data asta în orașul echipei campioane. S.C. Bacău vine după un usturător 1-4 la Arad. Dar acum vine cu Ghiță în poartă. Ghiță nu apăruse la Arad pentru că în săptămîna aceea îl decedase tatăl. Acum însă bravul portar moldovean s-a ridicat deasupra durerii și și-a reluat locul în poartă. Înainte de plecarea la Pitești, portarul nr. 1 al Moldovei propune o prinsoare unui coechipier:

— Uite, eu nu primesc nici un gol de la F.C. Argeș, chiar dacă joacă Dobrin. Dar voi, atacanții dați vreun gol?!

Atacantul băcăuan n-a avut curaj să facă prinsoare cu Ghiță. Acel 4-1...

La Pitești, în etapa a noua, scorul a fost alb...

În acest campionat, două foste glorii ale lui «U» Cluj s-au reînălțat în slujba echipei care le-a consacrat: EMIL PETRU, antrenor la centrul de copii și Juniori și ZOLTAN IVAN-SUC, medicul «șep-cilor roșii».

• Cabina Universității Craiova, înainte de jocul cu Sportul studentesc, de la București. Bălan vrea să îl tricoul cu nr. 9. Deselnicu însă se opune ferm. «Tricoul ăsta numai eu îl port! E tricoul lui Nelu Oblemenco, nașul meu!» Cu două zile mai înainte, înimosul Petre Deselnicu fusese la spital, acolo unde se afla Oblemenco, operat de ulcer și îl rugase, glumind: «Nelușule, împrumută-mi și mie stîngul tău de dinamică, măcar pentru două etape, cu Sportul studentesc și cu Steaua, la noi la Craiova, că joc vîrf în locul tău!» Oblemenco a zîmbit pentru prima dată în acele zile grele pentru el și i-a spus:

— Nu faci nimic cu el acum, Petrică. E atît de slăbit, mai slab parcă decît al lui Aelene!

Deselnicu, fundașul, s-a luptat însă în cele două meciuri ca un adevărat atacant. Și chiar dacă n-a reușit prea multe, Oblemenco a fost bucuros cînd crainicii anunțau că acolo, în atacul craiovean, un om luptă cu o ambiție rară pentru a suplini, cît de cît, lipsa tunarului Oblemenco.

• Înainte de jocul cu C.S.M. Reșița, în anturajul intim al dinamoviștilor bucureșteni se vorbea de o victorie la scor. Antrenorul Nunwaller a intervenit însă prompt:

— Și cu Sportul studentesc, tot de o victorie la scor vorbeau cei mai mulți. Și am pierdut cu 3-0! Dincolo de rotunjirea golaverajului, ne interesează în primul rînd victoria.

Nelu Nunwaller se dovedise un realist. Noua promovată luptase mult la București, iar proprii săi elevi, după 20 de minute, în care înscriseră două goluri, deveniseră superficiali în joc. Și scorul a rămas doar 2-0 pentru Dinamo.

• Derbyul etapal a zecea s-a jucat la Craiova. Liderul, Steaua, contra ambițioasei echipe locale. Dar Universitatea joacă fără Oblemenco («50 la sută din efectul echipei mele, declara antrenorul Cernălanu, se află în spital»). Și totuși lumea era optimistă în Craiova. Cîeva din echipă cutează chiar să scrie pe mîngă care este dată arbitrilor Gr. Birsan: «U»—Steaua 2-0». Arbitrul a zîmbit ușor, văzînd profesia și a monologat în replică: «Dacă acesta va fi rezultatul iau mîngă asta cu mine ca să-mi poarte noroc!»

Scorul final a fost însă alb. Deși s-au înscris trei goluri, toate trei anulate pe drept cuvînt...

Mircea M. IONESCU

Pentru ultima oară, în fruntea monomului care pătrunde pe gazon!

S-a oficializat, de curind, și retragerea din terenul de joc a lui Nunweiller III. «Retragerea» ni se pare, totuși, un cuvânt impropriu, pentru că Nelu Nunweiller a schimbat, automat și fresc, funcția de cel mai vechi jucător din echipă cu aceea de cel mai proaspăt antrenor al clubului, pe care l-a servit, cu brio, vreo două decenii. Acest Nunweiller (al treilea, dintr-un buchet de șapte frați, cu toții îndrăgostiți de fotbal) reprezintă astăzi un simbol în soccerul românesc. Dimensiunile valorii sale înalte sînt date de incontestabila sa calitate umană și de simbioza perfectă a trei elemente determinante în formarea fotbalistului, ce a purtat de 40 de ori tricoul tricolor: pasiunea pentru fotbal, munca fără preget și talentul subînțeles conservat și cultivat cu simț de răspundere.

Cu armele acestea în mină, Nelu Nunweiller a pornit, odată, demult, în curtea stadionului Dinamo, să cucerească lumea fotbalului. A mers pe drumul său, cu pas egal și ferm, fără să șovăie, fără afectare și fără ifose de falsă vedetă, în rînd cu generația sa, la braț cu generația care l-a ajuns din urmă, o pildă de corectitudine,

sîrguință și fair-play. A reprezentat, o vreme, cu fală, și pe terenuri străine, fotbalul nostru. Întors acasă, și-a reluat locul în echipa sa de club pentru a-l ceda, apoi, la 36 de ani, unui băiat tînăr și cu perspectiva garantată de selecționarea în lotul reprezentativ: Vasile Dobrău.

Nunweiller III, prin longevitate sportivă și valoare constantă, constituie, fără îndoiială, un caz de excepție. Credem că numele său a intrat în legenda fotbalului românesc, iar rapida sa desemnare în rolul de mare angajament al antrenorului la o echipă cu mari veleități înseamnă un salt fericit pe un traseu blocat, adesea, din conservatorism. Iar cei care au avut înțelepciunea de a da cursivitate organică carierei unui mare jucător și unui om adevărat merită un semn de apreciere și de recunoștință.

Acum, cînd Nelu Nunweiller a coborît în arenă pe banca conducerii tehnice, cînd a încheiat o etapă strălucită pentru a începe alta, sperăm, la fel de fructuoasă, să-l salutăm din acest colț de pagină, felicitîndu-l, acoperindu-l cu aprecierea și laudele noastre meritate.

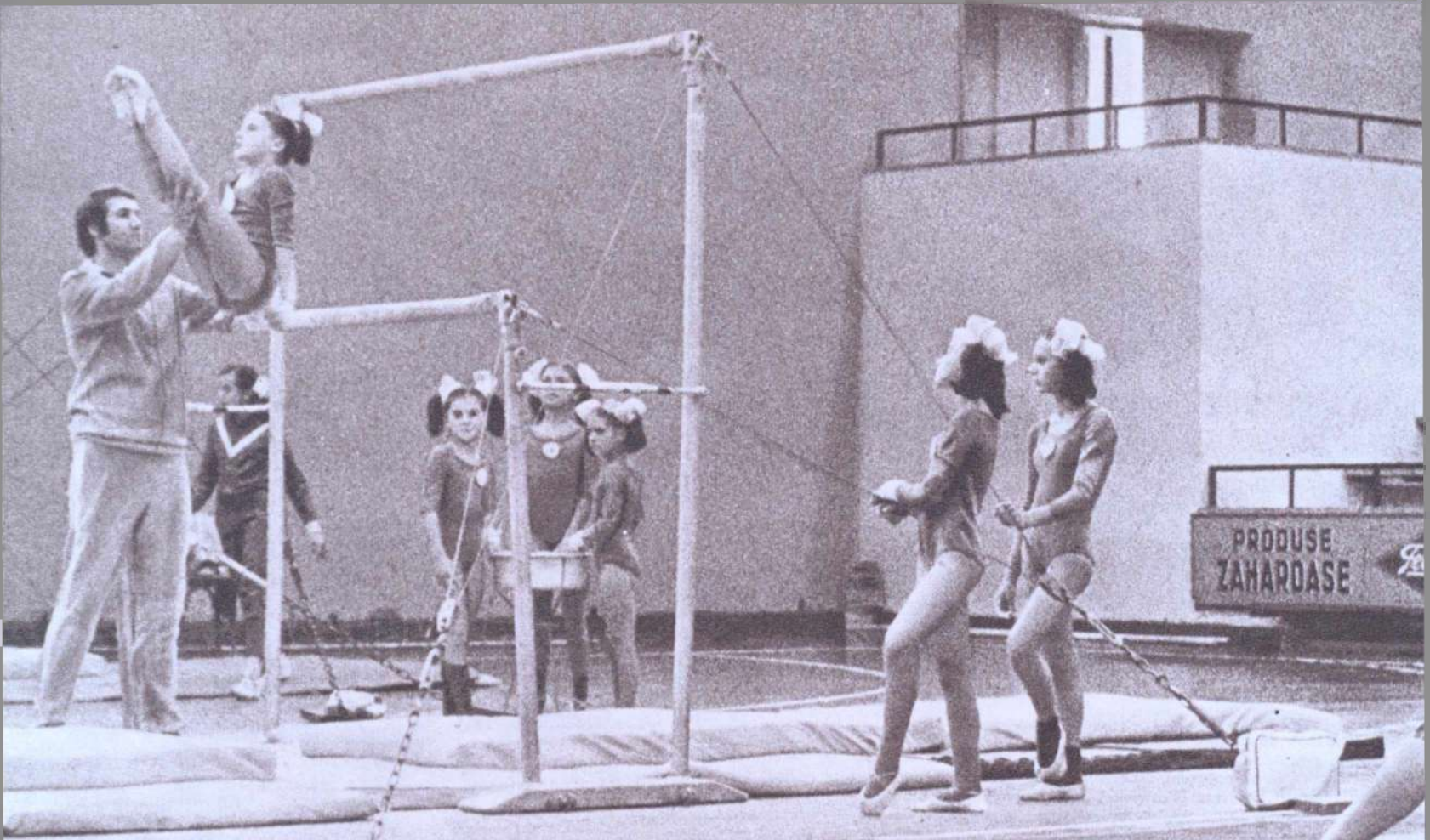
I.C.

UN
TRICOU
FĂRĂ NICI O PATĂ
PREDAT DE
NUNWEILLER
Felicitări,
Nelule!

«Ține, Dobrău, acest tricou cu nr. 3 și să-l porți cu cinste!» Tricoul lui Nelu Nunweiller, obligă enorm...

Cupe și flori, omagii pentru un mare sportiv.

PRODUSE
ZAHARDATE

Start în...

„EPOCA DE AUR“ A JUNIORILOR

Campiona absolută din anul acesta, Anca Grigoraș, un exemplu de seriozitate și constanță.

După ce cortina Olimpiadei müncheneze s-a lăsat încet peste recorduri și performanțe aproape de neimaginat altădată, după țivii s-au întors acasă încărcăți cu puternice impresii culese în fercii, gândurile, și mai ales proiectele lor de viitor, au început să prindă cont încă de la primele ore de antrenament.

Ce vom face pentru ca la Montreal '76 să ne numărăm și noi printre cei de eșalon? Iată întrebarea la care s-au obligat să răspundă și gimnastele deținătoarele locului VI în clasamentul olimpic pe echipe — posesoare rezerve de talent și energie încă nevalorificate pe deplin. Dacă pentru actuală, cunoscând nivelul atins de colegile lor de întrecere din alte țări, tatul obținut la Olimpiadă este mulțumitor, pretențiile de viitor sînt mai mari. Acestea se îndreaptă spre cîteva eleve — autentice talente sportive — care de gimnastele noastre consacrate, vor lupta peste patru ani să cucerească olimpică. Nu este deloc surprinzător faptul că atenția specialiștilor se îndreaptă tocmai spre viitoarea generație de gimnaste, aflate acum încă la vîrstă... Pentru că, se știe, pe plan internațional există tendința de a se încredința treptat, copiilor-sportivi «destinele» gimnasticii. Deci, nu peste multă vreme tinerețea va deține probabil supremația în sportul grației și al fantei.

APLAUZE PENTRU ...«SPERANȚE»

Spectatorii care au urmărit întrecerile campionatului național de juniori de la Cluj au numit, pe drept cuvînt, «număr de atracție» tocmai evoluția elevelor gimnaste, concurente la categoria a II-a de clasificare (Seleționata Bacău, Școala sportivă Oradea, Școala Constanța și altele). Multe dintre ele — avînd vîrsta în

jur de zece ani — au cules aplauze pentru buna pregătire individuală, pentru curajul și dezinvol-tura care au caracterizat prezența lor la aparate. **Nadia Comănici**, «vedeta» concursului, nu are decît zece ani și jumătate și este elevă în clasa a V-a la Liceul cu program de educație fizică din orașul Gheorghie Gheorghiu-Dej. Această fetiță gingașă, timidă «în particular», cucerește de-a

dreptul sala atu zboară la bară sau tește în torente a la sol. Talentul ei cat de perseverență muncește zi de zi namente, o inscri acum ca o speranță viitoarei Olimpiade și colegelo ei de **Gabriela Corodi Cojanu, Liliana teanu, Georgeta T. Ungureanu, E stanta Dilimoț, E**

«Pepiniera» gimnasticii feminine în plină activitate. Care dintre aceste fetițe vor deveni campioane în viitoarele întreceri de prestigiu? În mod cert — spun specialiștii — Nadia Comănici (aflată în primul planul fotografiei) ne va aduce multe succese.

Înalt de dificultate, execuția impecabilă a «impuselor». Toate aceste obiective se pot realiza, după cum se știe, numai prin muncă și perseverență. Și pentru a putea ține pasul cu nivelul modern de pregătire este necesar să creăm fiecărei gimnaste exerciții cu o acrobatică originală, bazate pe elemente deosebite, care să-i încinte pe spectatori. Numai așa, cred, ne putem încumeta să aspirăm la un loc fruntaș care să răsplătească eforturile noastre în cei patru ani de pregătire.

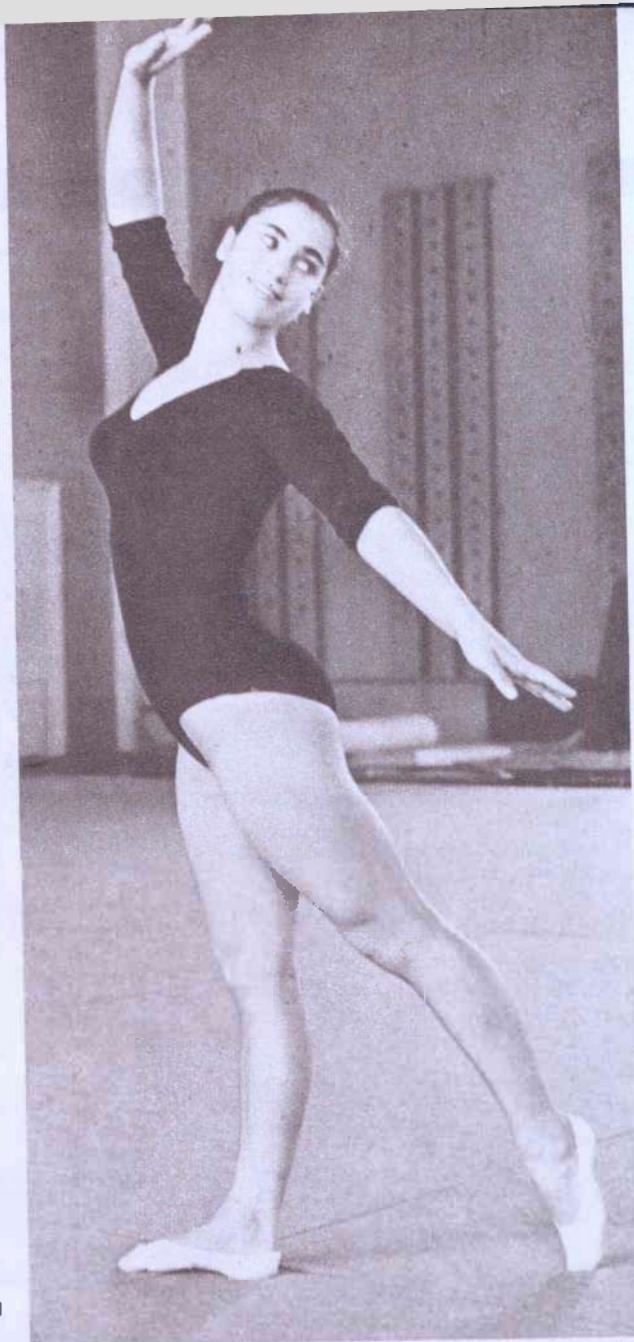
COLIERE DE PREȚ...

Ca orice concurs, și recentul campionat al juniorilor i-a răsplătit pe cei mai buni cu nenumărate medații — adevărate coliere de preț pe umerii sportivilor. Din rindul maestrelor n-au lipsit unele nume devenite cunoscute în ultima vreme: **Paula Ioan** — campioană la individual-compus, **Anca Grigoraș**, **Vanda Ispravnicu**, **Iuliana Simonfi** și **Ileana Coman**. Sint câteva speranțe pentru viitoarele întreceri de prestigiu unde, cu siguranță, ele vor reuși să înscrie noi succese în palmaresle individuale.

...Startul spre Montreal s-a dat; drumul este lung, dar concurențele sint hotărâte să-l străbată pas cu pas, chiar dacă vor avea de trecut multe obstacole. Juniorii au pornit cu dreptul!

Mircea PATRICHI

Foto: Ion MIMĂICĂ

Paula Ioan — cunoscută de mai multă vreme cu toate că este încă... junioră.

Sub atenția îndrumare a antrenorilor **Bela Karoly** și **Emeric Ban**, elevele gimnaste execută un exercițiu în care grația este elementul principal.

Și **Szabo** vor urca neîncet, dar sigur spre vârf. Drumul este foar lung, dar cu certitudine ele fetițe ca și multe altele, cu preocupări mai mari, vor ști să re-CREEZE o nouă școlă românească de gimnastică.

ȘI PATRU ANI... DE ACASĂ

Sunt admirat cu toții la Olimpiada '72 specialității gimnasticii mondiale am declarat încântați faptul înalt al exercițiilor compuse cu miză și înalte de majoritatea antrenorilor. Se pornește acum la drum spre Olimpiada J.O. de la un nivel înalt de măiestrie. Fără încă actuala bază de pregătire trebuie depășită de fiecare sportiv, numai luându-se în discuție participarea la Olimpiada de Montreal. A început deci drumul celor patru ani de pregătire pe care, acasă, în țară, fiecare antrenor sportiv o va chibzui la cote maxime, în funcție de posibilități și nevoi.

În afară de ce este firesc ca încă de acum să ne gândim la rezultatele viitoare. Pentru ca acestea să fie cât mai îmbucurătoare, conducerea Federației de gimnastică a întocmit o vastă «programă analitică» a celor patru ani de studiu la aparate.

— Va trebui să curgă multă sudoare pînă să putem depăși partenerele noastre de peste hotare — subliniază profesoara **Maria Simionescu**. Ne preocupăm să creăm acum un sistem de pregătire omogen pentru toate centrele sportive din țară — bază a unei noi și puternice școli românești de gimnastică. Sintem în urmă la multe compartimente și de aceea atenția noastră se concentrează tocmai spre punctele slabe. Pe ce vom insista în mod deosebit? În agenda noastră de lucru sint inscrite cu majuscule următoarele cerințe de primă importanță: aspectul exterior al concurenților, pregătirea lor fizică, tehnică și artistică, conținutul exercițiilor cu un grad

MOMENT EMOTIONANT

Radu IONIȚA a ieșit la pensie! Iată o veste care pentru tinerii iubitori ai atletismului prezintă destul de puțin interes, dar care mai virstnicilor pasionați ai stadioanelor le amintește de un atlet strălucit. Radu Ioniță și-a început activitatea sportivă cu patru decenii în urmă, figurind aproape un sfert de secol printre protagoniștii întrecerilor de ciclocros, la început, apoi printre cei mai buni alergători de 5 000 m, 10 000 m și, chiar, maraton.

Menționăm că aproape întreaga sa activitate sportivă s-a desfășurat sub culorile clubului Rapid, fapt ce a constituit, desigur, un motiv în plus ca tovarășii săi de muncă de la C.F.R. să-l sărbătorească în mod deosebit în ziua când a ieșit la pensie. În imagini, o amintire din vremurile de glorie — pe podiumul învingătorilor, și o alta, recentă, în mijlocul celor care l-au sărbătorit pentru o îndelungată și rodnică activitate.

Nic. D NICOLAE

CAMPIONA CĂLĂREȚILOR

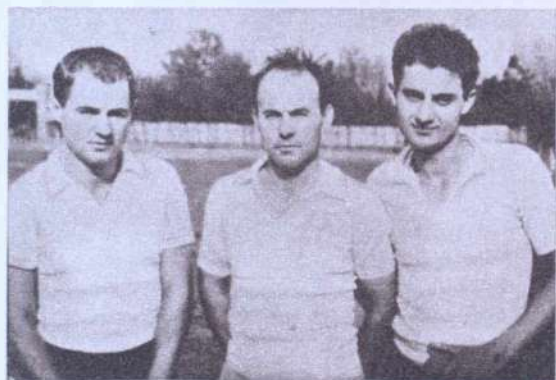
În aceste două imagini vi-o prezentăm pe cea mai bună călărească din Cehoslovacia și, poate, chiar din lume. Este Eva Palyzova, salariată la ferma de stat Mimon. Întreaga activitate a Evei se leagă de îngrijirea și pregătirea cailor pentru marile concursuri hipice. Chiar și atunci când se află în mijlocul familiei, discuțiile preferate se duc tot în legătură cu noblele patrupeze. Aceasta, deoarece soțul Evei Palyzova este un fost campion de călărie, câștigător în 1953 al Marelui premiu de la Pardubice, iar fiul lor, Jenda Palyza, în vârstă de 15 ani, e și el un pasionat călăreț.

Eva a urcat pentru prima dată în șa când avea 10 ani. Doi ani mai târziu câștiga primul concurs. Dar marea ei performanță a fost realizată atunci când a cucerit primul loc într-o extrem de dificilă cursă de steeple-chase. De atunci și-a înscris în palmares 83 de victorii, performanță ne mai atinsă de nici o femeie din lume. De remarcat că Eva Palyzova a reușit să se claseze de două ori pe locul doi în tradiționala cursă de steeple-chase de la Pardubice, cea mai dificilă întrecere de acest gen după marea cursă de la Liverpool.

FRAȚII GRUIANU

Prin 1950, în comuna Curcani din județul Ilfov, s-au adus niște mingi de oină. Cei din comună au îndrăgit repede acest sport și în cițiva ani comuna a ajuns cunoscută în întreaga țară. Echipa de aici — care poartă numele de Avântul Curcani — a devenit una dintre cele mai redutabile din țară. În 1957 ea a câștigat titlul de campioană națională, în 1971 — locul III în campionatul republican, în 1972 titlul de campioană națională sătească (câștigând «Cupa tineretului de la sate»). Printre cei care îndrăgesc și joacă oina în comună sînt și frații Grulani (în fotografie). Marin — cel mai mare — este maestru al sportului, Gheorghilă — maestru al sportului și Ion, cu patru norme îndeplinite pentru cucerirea aceluiași titlu. Primii doi sînt profesori de educație fizică în comună.

UN „PĂRINTE“ AL OINEI: IULIAN DECULESCU

Un personaj pe care nu-l poți ignora atunci când vorbești de figuri de seamă ale sportului din județul Ialomița. Se numește Iulian Deculescu; împlineste în această vară 64 de ani și, în ciuda virstei, continuă să fie un mare animator al sportului. S-a născut la Podul Lupii (lingă Ciocănești) în 1908; a fost profesor de educație fizică timp de 38 ani la Călărași și comuna Radu Negru — iar azi este președintele asociației sportive «Drum nou» din comuna Radu Negru unde domiciliază încă din 1941.

Și totuși, cine-i de fapt Iulian Deculescu? Răspunsul precis este cel aflat de la mulți: «Nea Iulică-i «părintele» oinei de pe la noi». De fapt, un mare adevăr. «Există prin 1941, se explică el, un joc pe aici de-i zicea «de-a mîngea-n băș» și se juca pe «coçoțate». Iulian Deculescu a adus acest sport vechi românesc, care este oina în Radu Negru și astăzi îl iubesc toți. A făcut echipe de copii, juniori, de virstnici și încet-încet, comuna Radu Negru a devenit cunoscută în întreaga țară. «La noi toți au îndrăgit oina — ni se destăinuia. Elevul, poștaşul, profesorul, vînzătorul de la cooperativă, sînt colegi de echipă. Avem la noi familia în care joacă, faolaltă tatăl și fiul».

Nu credem că-i greșit dacă afirmăm că Nea Iulică a împințit țara cu oinari. În afara celor din comună, unii au ajuns la mari cluburi din țară (Dinamo, de pildă), alții la Călărași, unde acti-

vează în cadrul echipei Celuloza ș.a.m.d.

L-am văzut în această vară pe «Nea Iulică» în curtea casei sale, din Radu Negru. Gospodăria în jurul unor copaci. Ne-a poșit în casă și în fața unui păhărel, ne-a arătat multe articole din ziare și reviste în care era pomenit numele său, diplome, plachete, insigne. Entuziasmul, vigoarea și planurile sale de viitor sînt ale unui tînăr.

Modesto FERRARINI

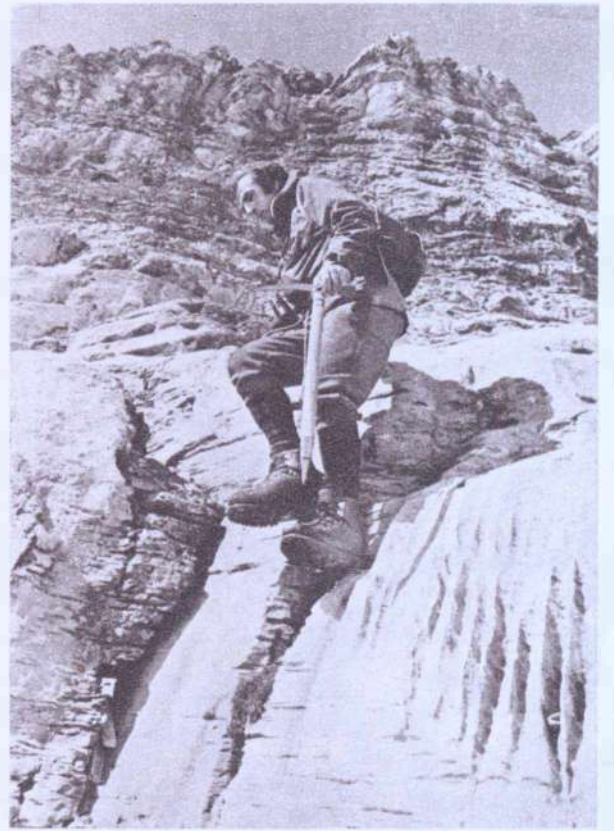
GINDURI

O mică dramă pe scena rezervelor. Oala ce se gindește jucător care așteaptă să reintre printre titularii echipei naționale? Iată o întrebare care e foarte greu de dat un răspuns. Vedem că nu am aflat încă răspunsul nici dacă l-am întrebat pe sportivul în imagine, voleibalistul Marian Stamaș de la Steaua, de câte ori component echipei noastre reprezentative.

UN ALPINIST ORIGINAL

În dorința de a construi din colectă publică o casă pentru copiii bolnavi, pastorul englez Lloyd Jenkins, din Londra, a avut o inițiativă care, se pare, va avea rezultatul dorit de el. Pentru a atrage atenția asupra operei de binefacere pe care vrea să o facă, Jenkins a recurs la ajutorul sportului, și anume al alpinismului. El a promis să urce pînă la faimosul Mount Eiger din Elveția, la o altitudine de 4.000 m. Performanța inimosului pastor nu va determina, desigur, pe mulți dintre compatrioții săi să contribuie la stringerea sumei necesare construirii casei pentru copiii bolnavi.

GHINION!

Campionatul republican de regularitate și rezistență, rezervat motoarelor românești «Mobra» și «Carpați», s-a încheiat cu un învingător mai puțin cunoscut, Nicolae BERLOIU din Zărnești și un învins merituos, în persoana vâiorosului alergător sibian, Ion BOBÎLNEANU, campion național de dirt-track (în fotografie). Străbătînd cinci din cele șase etape ale competiției, conform orarului înscris pe carnetul de bord, Bobîlneanu a fost victima unei defecțiuni mecanice, produsă pe ultimii 20 km ai cursei. Și cu toate că a remediat rapid defecțiunea și apoi a făcut o adevărată cursă contracronometru, sibianul a fost în continuare urmărit de... ghinion: la câteva sute de metri de ceasul de control, cînd devenise cert că va trece la timp prin punctul final un autocamion îi taie calea... În această situație, sibianul reduce brusc viteza, nu mai poate urca panta care precedea linia de sosire și astfel este nevoit să-și împingă mașina pînă la ceasul de control, care indica o intîrziere de două minute. Exact cît îi trebuia alergătorului din Zărnești pentru a cuceri tricoul de campion.

MAI PUȚIN CUNOSCUTE...

Motobalul și golful sînt două dintre sporturile aproape necunoscute la noi, viața sportivă românească gravitînd în principal în jurul disciplinelor olimpice. Dar atît motobalul, cît și golful au sute de mii de practicanți în alte țări. Iată, de exemplu, motobalul, care și-a făcut apariția pentru prima dată în Franța, la Dijon, se practică acum în mod organizat în Republica Federală a Germaniei, Anglia, Polonia, U.R.S.S., Olanda, Belgia și alte țări europene. Jocul acesta se desfășoară, în general, după aceleași reguli care guvernează fotbalul. Există, bineînțeles, excepții impuse de specificul moto. Un meci durează patru reprize a 20 de minute, pauzele fiind de zece minute. Echipele sînt formate din cîte 6 jucători, iar partidele sînt conduse de doi arbitri.

Nu o să vă vină să credeți dar golful, atît de puțin cunoscut la noi, are peste 20 de milioane de practicanți în întreaga lume. «Părinții» acestui sport multicentenar (prima variantă a golfului datează din 1413) sînt cîteva studenți scoțieni din localitatea Saint-Andrews. Cu timpul, golful a depășit granițele scoțiene, figurînd chiar și în programul a trei ediții a J.O. (1900, 1904, 1908). Vă prezentăm două imagini de la un meci de motobal și de la o partidă de golf. Rămîne să apreciați dv. cît de spectaculoase sînt aceste două sporturi.

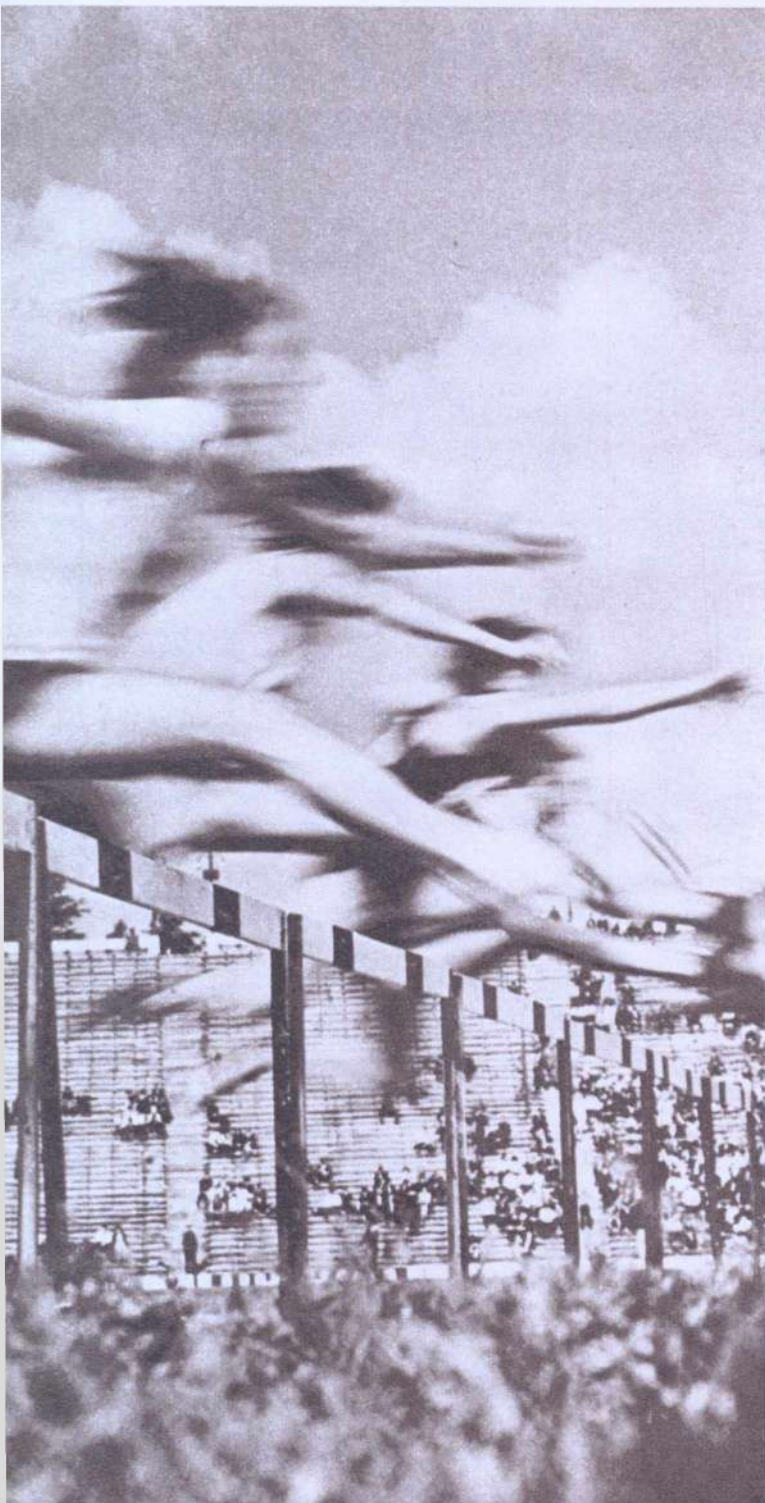
E. ANDONE

HOCEIUL SPORTUL REGE

Așa cum pentru brazilieni, și nu numai pentru ei, fotbalul este sportul mai iubit, pentru canadieni «sportul rege» este hocheiul pe gheață. Jucătorii lor vedete sportive, cu ale căror fotografii copiii fac albume voluicioase, nu sînt maeștrii balonului rotund, ci marii artiști ai crosei și ului. În fotografiile vă prezentăm doi dintre cei mai populari jucători ai hochei canadieni: Paul HENDERSON (stînga) și Phil ESPOSITO.

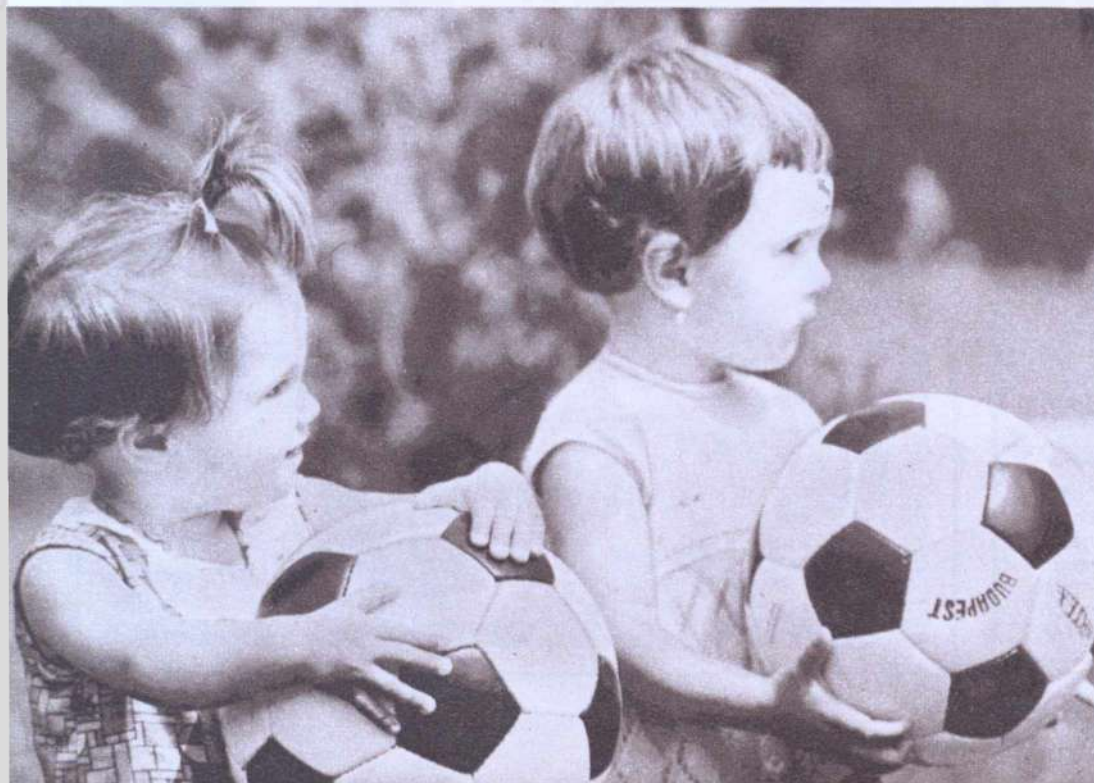

«Oameni-putere»

Foto: Adrian POPA — Cluj

«Și noi vom fi campioane...»

Foto: Marin DUMITRAȘCU — Suceava

Așa cum anunțăm încă din numărul trecut, dorim să încurajăm pasiunea de fotoreporteri a multora dintre cititori am rezervat o rubrică în cadrul căreia vom publica cele mai frumoase imagini primite de la corespondenți. Precizăm că sursa de inspirație a colaboratorilor noștri trebuie să fie sportul. Autorii fotografiilor publicate vor fi recompensați conform tarifelor în vigoare. Menționăm că imaginile nepublicate nu vor fi înapoiate. Îi invităm pe fotoreporterii amatori să ne trimită lucrările lor pe adresa Revista SPORT, str. Vasile Conta nr. 16, București, cu mențiunea «Pentru rubrica CITITORII FOTOGRAFIAZĂ».

PUTIA
CU
scrizori

DOREL TORCOS — Codlea. 1) Echipa de fotbal Steagul roșu Brașov a jucat în edițiile 1963/64 și 1965/66 în «Cupa europeană a tîrgurilor», competiție care a precedat «Cupa U.E.F.A.». 2) Între Steagul roșu de azi și formația brașoveană Colțea, campioană în 1928, nu există nici o legătură.

COSTIN STRÎMBEANU — Constanța, str. Sasu Diru nr. 68, vrea să corespundă cu suporteri ai fotbalistilor de la «U» Craiova. Dragă Costine, iată-ți dorința îndeplinită. Acum așteaptă scrisorile celor care, ca și tine, iubesc echipa craioveană. În altă ordine de idei, știu că Iulică Popa nu mai joacă fotbal din interdicție medicală.

GRATZIELA PETRI și MIOARA LISANDRU — Craiova. Așa după cum bine știți, cei doi tenismeni români Ion Țiriac și Ilie Năstase călătoresc mult și ar fi foarte greu să încercați să-i prindeți din urmă cu scrisorile. Cel mai bun lucru e să le scrieți pe adresa Federației române de tenis: str. Vasile Conta nr. 16, București.

ION UDREA — comuna Turburea. I-am transmis lui Dumitrache tot ce m-ați rugat. Vă mulțumește pentru urările de succes și vă promite să joace cît mai bine. Iată și adresele celor două cluburi de care vă interesați — «U» Craiova: Str. Libertății nr. 27; Dinamo București: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 7-9.

GEORGETA MARCU — București. Cele 24 de fete din clasa ta sînt niște... gaite. Nimic din ce suspin ele nu e adevărat. Antrenorul Angelo Niculescu are un singur băiat, așa că presupunerile voastre sînt doar vorbe goale.

ȘTEFAN MATEI — Constanța. Din cite am înțeles, ar trebui să mă deplasez urgent la Constanța pentru a vă căuta un club sau o asociație sportivă unde să jucați tenis. Vă rog să mă iertați dar acum nu am timp pentru așa ceva. Poate la vară, cînd îmi voi lua concediu...

FLOREA GHEBAUR — Turnu Măgurele. Îmi pare rău că răspunsul meu o să vă întristeze. Prietenul dv. are dreptate. În următoarea ediție a Cupei Davis vor avea drept de joc și tenismenii profesioniști.

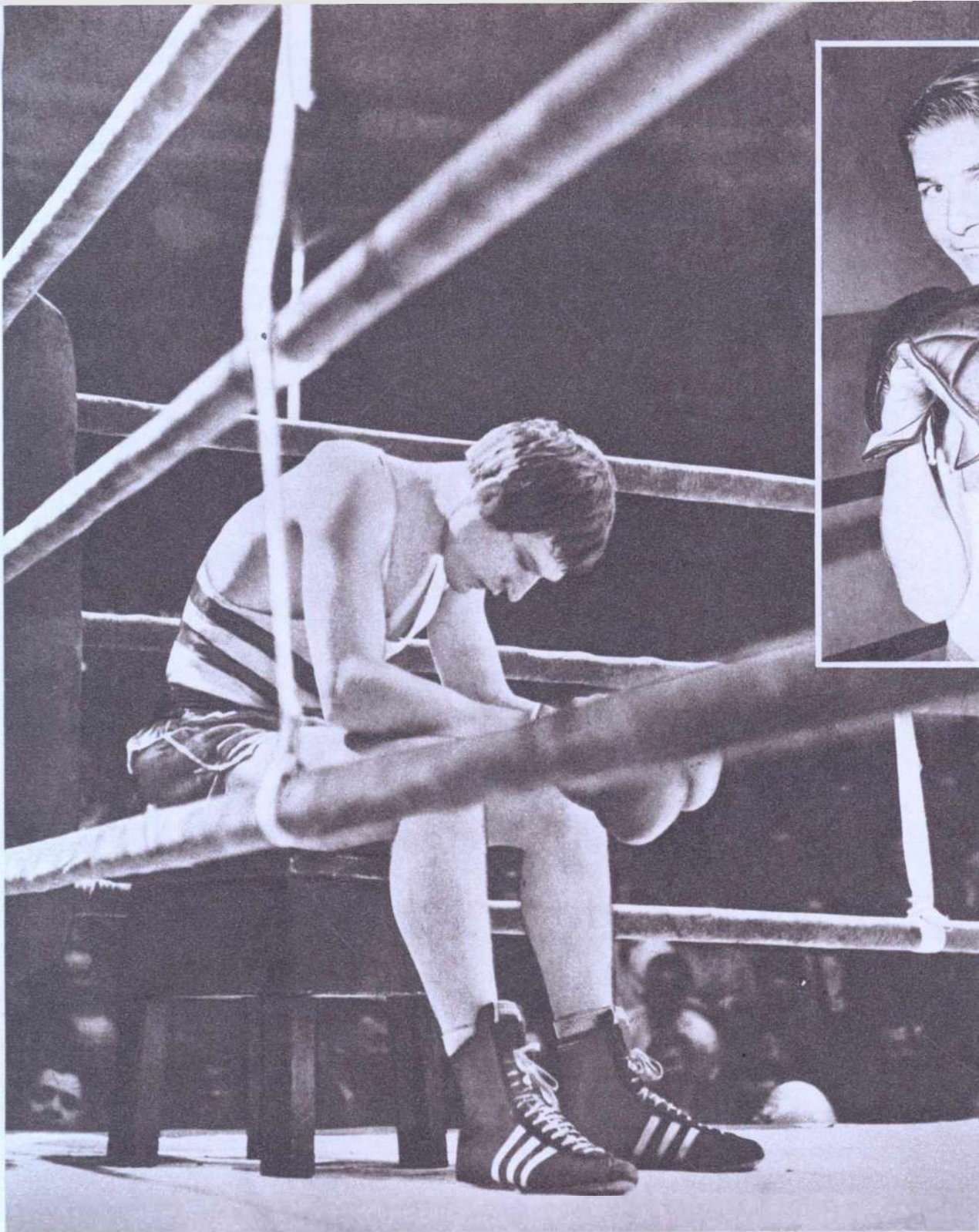
DAN PATRAȘCU — Tg. Jiu. Simpatia și pasiunile dv. sportive se împart în egală măsură între cluburile F.C. Argeș și Petrolul Ploiești, ale căror adrese le solicitați. Iată-le: F.C. Argeș, str. Horia, Cloșca și Crișan nr. 15, Pitești; Petrolul, str. Stadionului nr. 26, Ploiești. Îmi place să cred că fotbalistii celor două echipe vă vor răspunde la toate scrisorile. În altă ordine de idei, primiți mulțumiri din partea lui Ilie Năstase pentru felicitările pe care i le-ați adresat cu ocazia cîștigării marelui premiu F.I.L.T.

I. SCUTAȘU COMĂNEANU — Timișoara. Articolul dv. este deosebit de interesant dar, din păcate, nu e pe profilul revistei noastre. Poate că o publicație teoretică, cum este revista «Educație fizică și sport» ar fi interesată să-l publice.

VALENTIN POPA — Constanța. Dacă e vorba de întîlnirea dintre Farul și Progresul București, disputată la 26 mai 1968, la Constanța, atunci felicitări, ați cîștigat pariul. Într-adevăr, Farul a învins în meciul acela cu 2-0 (0-0) prin golurile înscrise de lăncu (min. 51 și 73) și nu de Kallo și Manolache, cum susține prietenul dv.

Petrus

Calistrat CUTOV: «Cit o să mă mai țină ghinionul!»

Simion CUTOV: «Intru în echipa națională cu zîmbetul pe buze...»

Boxerii români își vor încheia activitatea din acest an cu câteva întâlniri internaționale deosebit de importante. În prim-plan se situează, desigur, meciurile cu puternicele reprezentative ale Republicii Democratice Germane și Poloniei. Pugiliștii noștri li vor înfrunta pe cei din R.D.G. în două meciuri programate în orașele Gera (1 XII) și Erfurt (3 XII). Cam în aceeași perioadă, o reprezentativă B se va deplasa în Suedia, tot pentru o confruntare intertări, și va boxa la Göteborg cu prima echipă a țării gazdă. Menționăm că forurile sportive suedeze au solicitat federației române să-l includă în formație și pe vicecampionul olimpic Ion Alexe, pentru un meci revanșă cu «greul» Hasse Thomsen, pe care, după cum se știe, Alexe l-a învins în turneul olimpic de la München.

Calendarul internațional pe 1972 al boxerilor se va încheia apoi odată cu disputarea dublei confruntări dintre pugiliștii români și cei polonezi. Primele garnituri vor lupta la București (17 XII), iar echipele B, în Polonia.

Dacă la toate acestea mai adăugăm participarea steliștilor la tradiționalul «Turneu al armatelor prietene», găzduit anul acesta în Berlin, precum și turneul final din cadrul «Cupei F. R. Box», de la București, avem o imagine completă a numeroaselor evenimente pugilistice în care sînt angajați boxerii români.

Nu intenționăm să vă prezentăm un reportaj de la pregătirile băieților vizați de selecționeri pentru aceste confruntări. Ne-am oprit doar la două dintre vedetele lotului: frații Calistrat și Simion CUTOV. În ciuda experienței celui dintîi și a dezinvolturii cu care așteaptă meciurile cel de-al doilea, frații Cutov au acum emoții. A-

ceasta datorită faptului că pentru prima dată vor fi... colegi în prima reprezentativă a țării.

— M-am pregătit foarte serios pentru întâlnirea cu boxerii din R.D.G. — ne spune Cutov I. N-am uitat finala de la Madrid și vreau să-mi iau revanșa în fața lui Beyer, chiar la el acasă...

— Numai să fie și el de

acord — intervine Cutov II, rîzînd.

— Tu să nu vorbești neîntrebat — i-o retează fratele mai mare. Mai bine ai mai lua sacul ăla la pumni, că nu știu cum o să te descurci în fața lui Radowski sau a lui Fambach. O să vezi tu pe dracu. Ce crezi că acolo o să fie turneu de copii?

— Ce o să vă faceți voi dacă veți ajunge la aceeași categorie? — li întreb. Văd că v-ați... apropiat foarte mult.

Calistrat Cutov ride, dar fără prea mare convingere. Cutov cel mic zîmbește smechereste cînd îmi răspunde.

— Eu să intru în categoria lui? Da, ce-s prost? Nu vedeți ce rău e? Ori «îmbătrinesc» la 60 de kilograme, ori mă duc direct la... 67.

Își ia o coardă și pleacă de lingă noi, sărînd cînd pe un picior, cînd pe celălalt. Cutov I se uită după el, apoi îmi spune:

— Cred că o să fie un mare campion! Are talent cu carul. O să vedeți. Acum e înnebunit că a fost selectionat în echipa mare. Îmi spune că o să țină cu dinții de locul ăsta; că la «europenele» de la anul, de la Belgrad, vom fi amîndoi campioni. Sincer să fiu și eu gîndesc la fel. Cit o să mă țină ghinionul? Că nu-mi iese Münchenul ăsta din cap nici noaptea cînd dorm. Thailandezul Bantow a avut norocul că mi s-a spart prăpădita asta de arcadă. Altfel, zău nu cîștiga. Ar fi urmat meciul cu bulgarul Anghelov, pe care îl bătușem cu ușurință de două ori înaintea Jocurilor...

— Dar lui Lemeșeu sau lui Stevenson de ce nu li se sparg arcadele?

— ?!?

— Ar fi bine să te gîndești și la asta.

— M-am gîndit. O să vedeți că m-am gîndit. Prea multe neplăceri îți aduce o arcadă spartă...

— Ce pronostic îmi dai pentru meciurile cu R.D.G. și Polonia?

— Cîștigăm cu 6-5 în R.D.G. și cu 7-4 la polonezi!

— Succes!

Petre HENT

CUTOVII

ȘI...

NAȚIONALĂ

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

Într-unul din numerele trecute ale revistei noastre am publicat un reportaj privind activitatea Centrului de recuperare și fizioterapie nr. 1 pentru copii și tineri de pe lângă Spitalul central de copii din București. Un centru cu profil asemănător, dar pentru adulți, funcționează pe strada Ion Slătineanu nr. 20, sectorul 1, coordonat fiind de medicii de specialitate Tamara TĂNASE și Mihai DRĂGULĂ-NESCU, de la Policlinica «BATIȘTE», precum și de profesorii principali de recuperare medicală, Ileana BİRLEA și Marian FIRIMIȚĂ.

Zilele trecute am făcut o vizită la acest centru unde am găsit «la lucru» o grupă ce executa exercițiile fizice medicale sub îndrumarea atentă a profesorului Marian FIRIMIȚĂ, cărui i-am solicitat, cu această ocazie câteva informații privind desfășurarea activității din acest adevărat «atelier» al sănătății. Iată ce ne-a relatat amabila noastră «gază»:

În vizită la...

UN „ATELIER“ AL S

Aspecte din timpul ședinței de recuperare medicală (gimnastică medicală) cu «grupa de discopatie lombară».

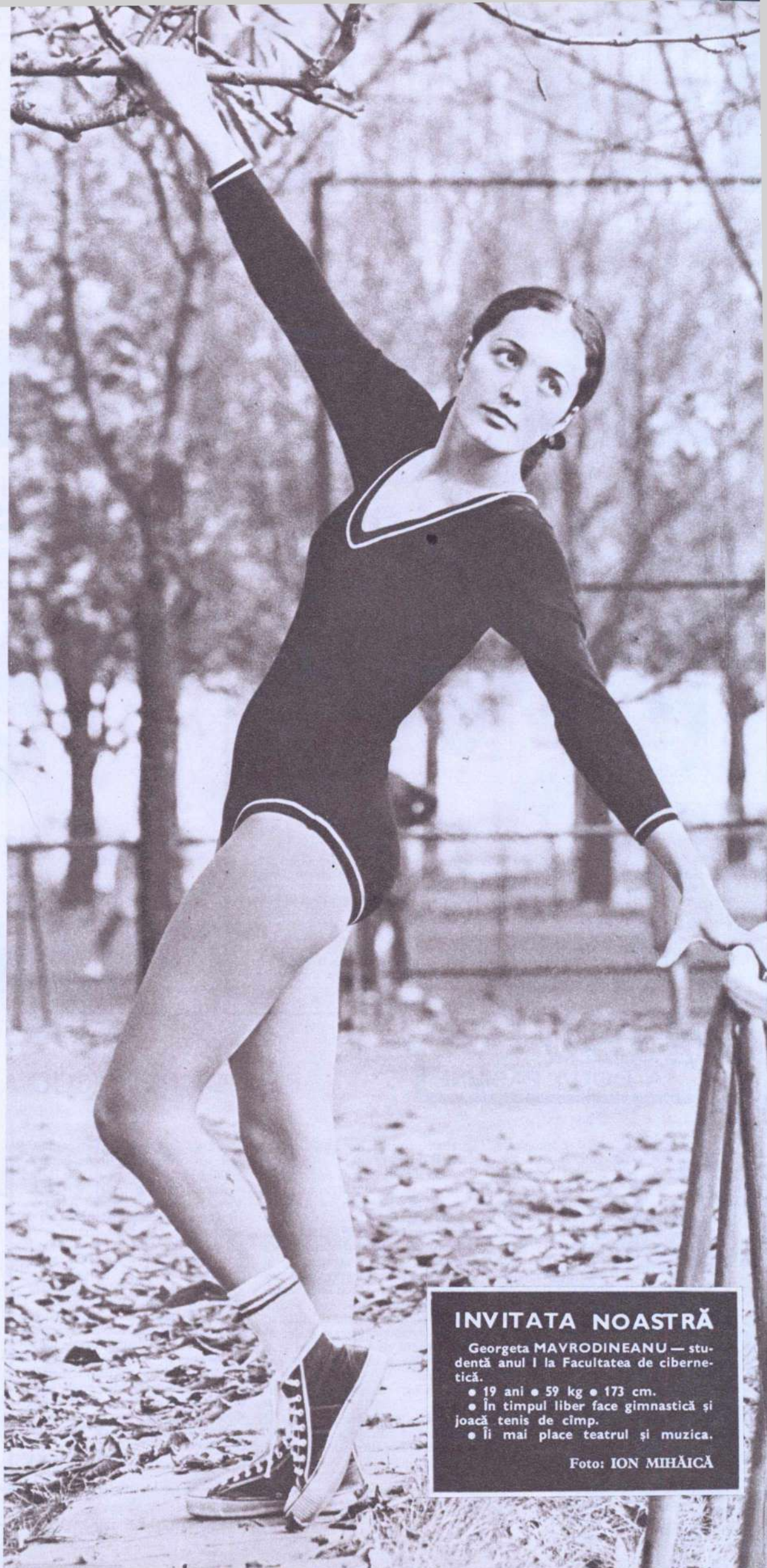
Serviciul de recuperare medicală funcționează din anul 1963, inițial cu profil de cultură fizică medicală pentru adulți. De anul trecut serviciul a fost reprofilat pe refacerea capacității de muncă, în conformitate cu cerințele economico-sociale actuale. Activitatea de recuperare medicală are drept scop refacerea capacității de muncă a oamenilor cu diferite afecțiuni sau traumatisme, care duc la scăderea randamentului și chiar la întreruperea activității pe perioade destul de mari.

— Cum se desfășoară practic activitatea la acest centru?

— Programul este eșalonat în două ture, pacienții fiind grupați pe afecțiuni, fără a împiedica cu ceva activitatea lor profesională. La efectuarea tratamentului se ține seama de diagnostic, de indicațiile și contraindicațiile medicilor specialiști.

— Pentru refacerea bolnavului și redarea lui producției, ce mijloace sînt folosite în tratament?

— În vederea vindecării și re-integrării cît mai rapide la locul de muncă, pacienții sînt supuși unui tratament complex, în care sînt incluse gimnastica recuperatorie și masajul. Pentru recuperare — după cum se știe — sportul are un rol hotărîtor. Practicăm, cu bune rezultate, gimnastica medicală, masajul și vibromasajul. Din acestea selecționăm exercițiile adecvate fiecărei afecțiuni — la scara fixă, banca de gimnastică, cu mingi medicinale, hantele, masa vibra-

ĂTĂȚII

torie ș.a. Considerăm că tratamentul recuperatoriu asigură vindecarea totală în majoritatea cazurilor și, în același timp, reface capacitatea de muncă într-o perioadă mai scurtă de timp. De aceea socotim că ar fi necesar ca bolnavii să fie înregistrați și urmăriți sistematic, pentru a participa cu regularitate la tratamentul prescris.

Pentru ilustrarea celor arătate mai sus, am notat impresiile unei paciente care frecventează aceste cursuri.

DOMNICA FARCAȘ (salariată la Combinatul poligrafic «Casa Științei» — secția tipar înalt): «Am venit la acest centru, la recomandarea dr. Mihai Drăgulănescu, pentru a urma un tratament de recuperare. Sufeream de discopatie lombară și spondiloză cervicală, aveam dureri mari în special în regiunea umerilor, neputînd ridica nici un fel de greutate. În producție, rămîneam — din această cauză — cu sarcinile incomplet îndeplinite. În urma tratamentului și a exercițiilor de recuperare medicală, mă simt foarte bine, iar la terminarea perioadei prescrite voi continua să execut și singură, acasă, exerciții fizice asemănătoare celor practicate aici, conștient fiind că acestea ajută la întărirea organismului și, în general, la sănătatea mea»

G. DEDIU

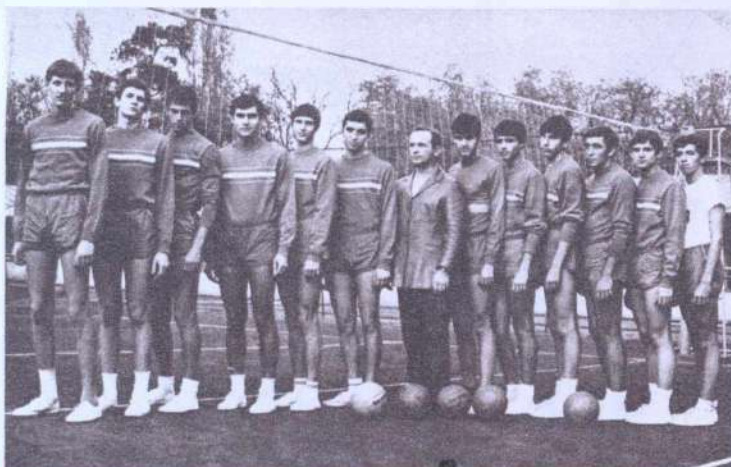
INVITATA NOASTRĂ

Georgeta MAYRODINEANU — studentă anul I la Facultatea de cibernetică.

- 19 ani • 59 kg • 173 cm.
- În timpul liber face gimnastică și joacă tenis de cîmp.
- Îi mai place teatrul și muzica.

Foto: ION MIHĂICĂ

ANTRENAMENT MODERN

Școala sportivă nr. 1 este campioana de juniori a țării la volei. În dorința perfecționării continue a procesului de pregătire, conducerea școlii, antrenorul echipei, prof. Paul Brașoveanu, au reușit să achiziționeze un videomagnetofon, aparat apreciat ca o ultimă expresie a tehnicii moderne pusă în slujba sportului. El funcționează după principiul magnetofonului obișnuit puțin înregistrat, șterge și reda imaginea și sonorul, în mod instantaneu. În aceste condiții, prin proiectarea unor execuții tehnice defectuoase sau... ideale (cu putere de exemplu), sub privirile executanților, posibilitățile de corecție devin multiple și eficiente. Preocuparea Școlii sportive nr. 1 ni se pare salutară. *Sus* — Echipa campioană de juniori cu antrenorul ei în mijloc. *Jos* — Elevii voleibaliști se privesc imediat după antrenament, câteodată, cu ochi critic.

O ADEVĂRATĂ BIJUTERIE SPORTIVĂ

Acest modern bazin, iluminat feeric, se află în centrul capitalei Uniunii Sovietice. Mii și mii de moscoviți profită de faptul că apa piscinei este încălzită și vin aici să facă sport de performanță sau doar să se destindă înotînd chiar și în anoulul rece. Bazinul acesta e o adevărată bijuterie sportivă și poartă numele capitalei sovietice.

Sportul A DOUA PASIUNE

Deși se apropie de vârsta pensionării, actorul Puiu Dumitrescu, de la Teatrul de Stat din Pitești, rămîne același... tînăr cuceritor pe scenă dar și pe stradă sau în tribunele

stadioanelor din București și cel din pitorescul parc piteștean Trivale.

Supporter entuziast al echipei campioane, fostul actor al «Naționalului» din București, care a jucat în «Mitrea Cocor», în «Omul care aduce ploaie» și în «D'ale Carnavalului», îndrumăză echipele de artiști amatori (cu care a luat în 1970 premiul I la concursul I.L. Caragiale) își păstrează o siluetă de adevărat atlet.

— Ce secrete stau la baza acestei minunate «forme sportive»? — I-am

intrebat, oarecum invidios, de o asemenea performanță.

— Un singur secret: prezența pe stadioane și nu numai în tribună; alerg și acum pe gazon, ca arbitru... voluntar de fotbal. N-am fost un sportiv unilateral. Frămîntam cu crampoanele terenul de fotbal, întîi ca jucător, apoi ca arbitru, și, în paralel, am activat în ringul de box și apoi am condus, și conduc și astăzi, meciuri internaționale, gata oricînd de a despărți doi pugiliști încheștați într-un înverșunat «clinc». ...Iar acum, bazinul de înot este cel care îmi întretine o condiție fizică nec plus ultra.

— Așadar, un autentic poli-sportiv?

— Numai așa descoperi elixirul «tineretii fără bătrînet»...

— Boxul este, într-adevăr, «nobilă artă»?

Puiu DUMITRESCU

— Da. E singurul sport care se face «cu mînuși!» Dintre boxerii străini i-am admirat pe Laszlo Papp și-acum pe Frazier, iar dintre ai noștri în trecut, pe Toma Aurel și pe Lucian Popescu, iar din actuala generație pe Condurat, Pometcu și Calistrat Cutoș.

— Despre fotbalul nostru ce ne spuneți?

— Trebuie să se depună un mare volum de muncă, pentru ca reprezentativa noastră să se ridice iarăși la «cota din Mexic '70». Să se refacă întreaga coeziune sufletească a jucătorilor și să se dea prioritate «ritmului», fără de care fotbaliștii noștri, plini de elan, pot cădea pradă unor echipe mediocre — a diagnosticat «boala» fotbalului nostru actorul și arbitrul internațional de box Puiu Dumitrescu.

D. MORARU-SLIVNA

ȘTAFETA VIITORULUI

Mini-atleții din fotografie sînt la prima lor cursă... oficială. Fetita cu «nr. 1» arată oficialilor bățul ștafetei, anunțînd astfel că grupa ei e gata de start. Această cursă pasionantă a avut loc în Berlin, în cadrul Spartachiadei copiilor, competiție care se organizează în fiecare an în Republica Democrată Germană.

Desen de ANDO

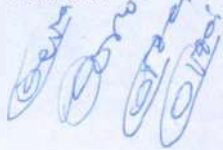
RECUNOAȘTEȚI SPORTUL?

Iată-vă, stimați cititori, în fața unui test de perspicacitate și desigur de cunoștințe sportive. V-ați dat seama ce sport practică cei din imagine? E vorba de handbal, de baschet sau de volei? Ca să prevenim ambițioasele contractări de pariuri și, drept urmare, avalanșa de scrisori la redacție, vă dăm tot noi și răspunsul. Este vorba de volei, în imaginea — trebuie să recunoașteți, destul de insolită — jucătorii din echipa națională a Cehoslovaciei, Vapenka (9) și Koudelka.

KEINO VĂ SALUTĂ

Celebrul atlet kenyan Kipchoge Keino, medaliat cu aur la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico și de la München, a participat recent la un cros internațional în Anglia. Iubitorilor atletismului din țara noastră le oferim una dintre ultimele fotografii ale marelui performer. Il puteți vedea salutându-i pe admiratorii săi care l-au aplaudat pentru senzaționalele sale curse victorioase.

SPECTATORI LA... PESCUIT

Pentru neinițiați, pescuitul nu oferă, desigur, un spectacol la care merită să asişti. Dar cei care au încercat emoțiile oferite cu generozitate de acest sport liniștitor sînt de altă părere. Cțiva dintre fotbalisții celebrei echipe Ajax din Amsterdam se arată a fi cuceriiți de sportul cu lanseta. Iată-i pe Munnren, Kleton, Neeskens, Johnny Rep și Schilcher asistînd la pregătirile meticuloase ale unui pescar.

FARSA FOTOREPORTERULUI

La prima vedere am fi tentați, desigur, să-i considerăm pe sportivii din imagine drept inoștitori. Dar încercarea de a găsi o vedetă a piscinelor printru acești voinici va fi inutilă. Numai iubitorii handbalului vor recunoaște vedetele din această fotografie: sînt băieții din echipa națională de handbal a Suediei. Mulți dintre jucătorii suedezi din imagine, printre care Lennart și Dan Eriksson (al doilea și al patrulea de la stînga la dreapta, în rîndul de sus) au jucat și în țara noastră în cadrul «Trofeului Carpați».

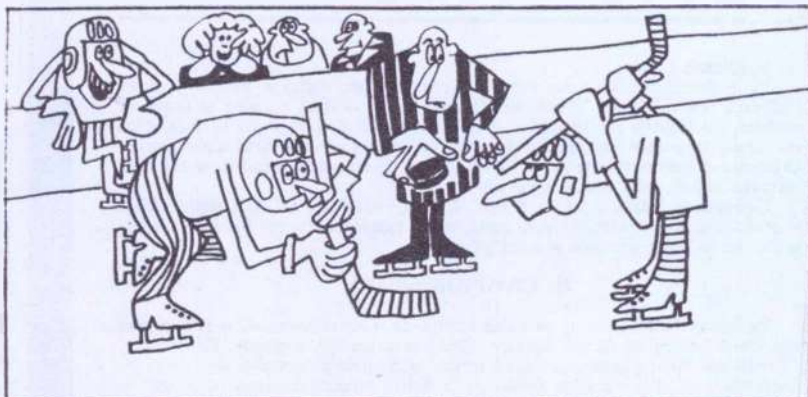
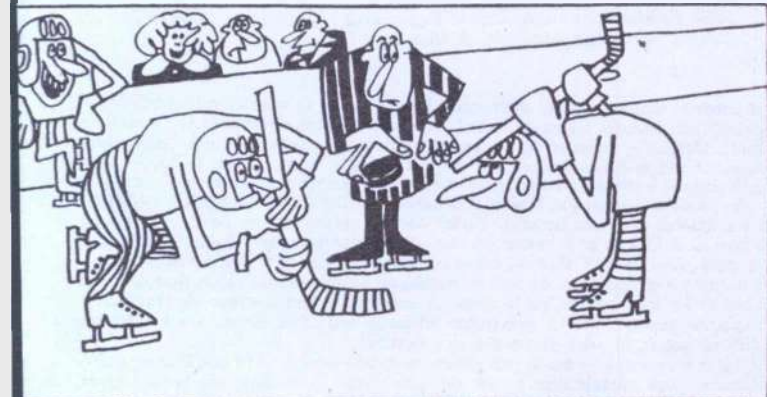

MEREU PRIMUL

Pe cale de dispariție în multe țări europene, motocicletă a rămas o «mare vedetă» doar pe pistele de întreceri. Iată o secvență din «Marele premiu al Finlandei», la care au participat așii bolizilor pe două roate. Așa cum ne-a obișnuit în ultimii ani, formidabilul alergător italian Giacomo Agostini (1), multiplu campion mondial, a cucerit și de această dată primul loc. Următorii săi din imagine sînt englezul Phil Read (4) și finlandezul Jarno Saarinen (25).

8 GREȘELI... Copiind desenul din stînga, caricaturistul **Octavian COVACI** a făcut obișnuitele sale... greșeli. Vă invităm să le descoperiți.

XV-le FRANTEI deplasează la Constanța o echipă de prim rang

PALMARESUL ÎNTÎLNIRILOR ROMÂNIA - FRANȚA

1919	Paris	Franța—România	4
1924	Paris	Franța—România	5
1936	Berlin	Franța—România	2
1937	Paris	Franța—România	2
1938	București	Franța—România	1
1957	București	Franța—România	1
1957	Bordeaux	Franța—România	3
1960	București	ROMÂNIA—Franța	1
1961	Bayonne	Franța—România	1
1962	București	ROMÂNIA—Franța	1
1963	Toulouse	Franța—România	1
1964	București	Franța—România	1
1965	Lyon	Franța—România	1
1966	București	Franța—România	1
1967	Nantes	Franța—România	1
1968	București	ROMÂNIA—Franța	1
1969	Tarbes	Franța—România	1
1970	București	Franța—România	1
1971	Béziers	Franța—România	3

DIN LEGENDELE SPORTULUI CU PEDALE

de

Hristache NAUM

1

COPPI VIVO!

6 ianuarie 1960...

Pe dealurile moicome, rareori răzvrăcite spre cer, vîntul se plimbă în voie. Pulbera fină a zăpezii se rotește elegant, parcă valsînd, și apoi se așază în evantai, etalîndu-și strălucirea diamantină. Castanii și fagii își înclină, pioș, coroanele deasupra cortegiului funerar ce urcă spre cimitirul Castellaniei. O imensă durere se citește pe fețele tuturor și, de-aici, din Piemont, ea învăluie întreaga Italie, toată lumea sportului.

Coboară în pămînt cel ce a fost «Il campionissimo», cel mai mare ciclist al acelor timpuri, Fausto Coppi, omul care a cunoscut imensa bucurie a biruinței, dar și toate durerile acestui pămînt.

IL CAMPIONISSIMO

Pe băiatul acela slăbuț, cu ochii arzînd de o febră ascunsă, n-ai fi pariat nici două lire că va deveni sportiv. Prea era consteliv, ciolănos, fără noimă. Clienții din Novi Ligure, pe care-i servea în numele patronului său, proprietarul băcăniei, îl priveau cu milă. Mulți dintre ei erau convinși că poartă în

1951. Evadat din pluton, Fausto Coppi urcă virful Izoard. O nouă victorie îl așteaptă pe marele campion. A călea oare?

el șumbrii ambasadori ai doctorului Koch, că pe la vremea milităriei, într-o primăvară cețoasă, își va da duhul într-un sanatoriu obscur. Nici Domenico, tatăl, țaran din moși-strămoși pe pămînturile Castellaniei, nici Angelinosa, mama, care-și iubea deopotrivă cei patru copii, cărora le-ar fi dat — dacă ar fi trebuit — încă o dată viață din viața ei, nu bănuiau că Fausto va fi cel mai de ispravă dintre copiii lor. Poate că drumul spre înălțimile amepioare ale gloriei i l-a deschis bicicleta fratelui, Livio, dăruită volens-nolens pe la vreo 11 ani. Poate că și fără ea ar fi urmat aceleași cărări întortocheate, ducînd însă mersu la țintă. Cert este că Fausto, omul cu voință de fier și o inimă extraordinară, a învins vreme de patru decenii în bătălia cu soarta, cîzînd răpus numai atunci cînd ea l-a lovit perfid, pe la spate. A suportat durerile atroce ale fracturilor, umilinta prizonieratului, pierderea iubitelui său frate Serse, s-a îmbărbătat din înfrîngerii, a cules puteri noi din victorii...

Din ziua aceea — era în primăvara lui 1935 — cînd, la 16 ani, fără alt antrenament decît cursele dintre casa din Castellanea și băcănia din Novi Ligure,

În preajma sosirii în România a echipei de rugby a Franței, am primit de la Paris un reportaj fotografic din partea redacției publicației de specialitate «MIROIR DU RUGBY» privind ultimele pregătiri ale internaționalilor francezi, care au avut loc la Toulouse cu prilejul unui meci de selecție, cu care ocazie a fost alcătuită și echipa pentru întâlnirea cu XV-le României, o echipă de prim rang.

1. Colosul Elie Cester păstrează cu fermitate balonul în brațe. În stînga, Iraçabal, care-i ascunde pe Esteve și Benesis. În dreapta, Bastiat.

2. O deschidere a lui Maso, avîndu-l alături pe Barrau. În planul secund J. M. Spanghero, Yachvili și Benesis.

3. O pătrundere a lui Dourthe; în spate, Saisset, iar în dreapta, Lux.

4. Mișcarea la grămadă Fouroux, care a fost strălucitor, îi scapă din placaj lui Lubrano.

2

3

4

a dat cu tifa unui pluton de cicliști adevărați pe urcușul de la Carezzano, lăsîndu-i uluiți în urmă; din ziua aceea Fausto și-a început urcușul pe Golgota gloriei sportului cu pedale. I-a venit în ajutor, mai întîi, întâlnirea cu maseurul orb Cavanna care, cu «ochii» mai văzători ai minilor, decît cei în care lumina se stînsese pentru totdeauna, vede în «scheletul viu» pe viitorul mare campion, i-a venit în ajutor simțul său — transformat apoi în artă — de a da organismului din gama nesfîrșită a alimentelor numai ceea ce îi trebuie și, în strîșit, voința de țaran de a parveni pe treptele societății, de a călca în picioare secolul și generațiile care ar fi trebuit să-l ducă — ca niște ștate — pe drumul «ortodox» de la pămîni la societatea «sus pusă». N-a fost un agreat al zeilor, ci li s-a impus.

Din 1940, de la prima mare victorie în «Turul Italiei» și pînă în 1957, cînd a realizat ultima izbîndă magnifică în «Trofeul Baracchi», Fausto Coppi a cucerit un incredibil șir de succese, a propulsat ciclismul pe piscurile popularității în lumea sportivă, i-a dăruit pagini de neasemuită frumusețe. Campion mondial de fond, de două ori cel mai bun din lume la urmărirea individuală, învingător în «Turul Franței» și de cinci ori primul în «Turul Italiei», el a triumfat în curse cu fantastic ecou: Milano — San Remo, «Turul Lombardiei», Paris — Roubaix, «Marele Premiu al Națiunilor», Desgrange — Cotombò și altele, a corectat recordul orei, aducîndu-l în 1942 la 45,848 km.

În disputa cu Fausto, toți așii acelor vremi, toate vedetele au trebuit, rînd pe rînd, să se incline în fața acestui semizeu. Bartali, Ockers, Magni, Kubler, Koblet, Bobet, întregul pluton de elită și-a așternut omagiile la picioarele campionului!

1942. Fausto Coppi îl detronează pe Archambaud din fruntea listei recordmanilor orei.

FRUMOASA AVENTURĂ

Carierea marelui campion era, la sfîrșitul anului 1959, practic încheiată. Renumele său atrăgea însă ca un magnet. Invitațiile curgeau de peste tot, fiindcă toți doreau să-l cunoască pe marele campion. Uneia dintre acestea, venită din Volta Superioră, n-a putut să-i reziste. S-a dus acolo cu gândul de a-și petrece vacanța în compania lui Geminiani. Anquetil, Riviere, Anglade, Hassenforder. A concurat, a participat la vînători în mijlocul vegetației luxuriante, s-a distrat de minune. Fusese — așa cum spunea chiar el — o frumoasă aventură... A revenit la 18 decembrie în Italia și după 9 zile a simțit primele simptome ale unei boli misterioase. S-a vorbit despre niște mincăruri din carne de șarpe, despre climă, despre tot ce vrei și nu vrei, peste tot fiind prezent un virus puțin familiar medicilor din Europa. A fost vorba, de fapt, de o formă gravă de malarie. Geminiani se afla și el bolnav la Clermont Ferrand, dar medicii francezi descoperiseră maldadia și-l scosese în afară de pericol. Au fost avertizați și doctorii italieni care-l îngrijeau pe Fausto, dar — din păcate! — aceștia n-au ținut scama. La 2 ianuarie 1960 Coppi murise...

RĂZBOIUL VĂDUVELOR

Nici memoria acestui mare sportiv și om n-a rămas neîntinată. Despărțit de prima sa soție, Bruna (cu care a avut o fetiță, pe Marina), dar legat de ea prin firele de nedestăcut ale bisericii catolice, Fausto și-a trăit ultimii ani alături de Donna Bianca, cea care i l-a dăruit pe Faustino. Brutala sa dispariție din lumea celor vii a provocat un veritabil război între cele «două văduve» pentru împărțirea averii. Presa de senzație s-a hrănit multe luni scoțînd la iveală întâmplări intime din viața marelui campion sau, pur și simplu, inventînd. Lumea a asistat, stupefiată, la un scandal rușinos, la schimbul de invective făcut pe deasupra sicriului celui om ce fusese de o gențilețe și discreție exemplară. Cei ce-i fuseseră dragi nu se sfiau să se sfișie în această luptă dură, sfișîind în același timp și amintirea celui dispărut, în timp ce lumea admiratorilor stătea cu fruntea plecată.

Șoseaua șerpuită printre obține. Pe coama unui deal se află, profilată, pe fundalul albastrii al uriașilor de granit, o bisericuță. Părăsită de enoriașii plecați în căutarea norocului la San Remo sau Monte Carlo, ea păstrează între cele sfînte biciclete lui Fausto Coppi, omul frumoaselor legende, uriașul care va trăi de-apururi în amintirea noastră.

În numărul viitor:
MOARTEA VULTURULUI

Iată o frumoasă fază de rugby în mișcare. Din păcate, ea a fost realizată de sportivi vest-germani, care, producând o mare surpriză, i-au lăsat pe rugbiștii noștri cu 11-10! Iată o lecție usturătoare, care ne-ar putea, totuși, prinde bine, acum, în preajma întâlnirii cu XV-lea Franței, de la Constanța. Atacă înaintașii: badpeți. Dintre români se văd ORTELECAN (la placaj), NICOLESCU, CIORNEI și MARICA (în planul secund).